

Meer Vlaanderen Meer Koopkracht

Philip Claeys

Hoofdredacteur

Linkse journalistiek

Vlaanderen is gezegend met de meest linkse, politiekcorrecte en onderdanige pers in heel West-Europa (Wallonië uitgezonderd). De systematische demonisering van het Vlaams Belang is daar een perfecte illustratie van. Onze partij wordt doodgezwegen, of komt enkel aan bod wanneer iets negatiefs kan vermeld worden. Het is een soort eerste gebod dat moet nageleefd worden van vakantiestagiair tot hoofdredacteur.

De voorbije weken heeft dat geleid tot zeer merkwaardige toestanden. Een individu als Jurgen Verstrepen kreeg paginagrote interviews voor een boekje waarin hij grossiert in gratuite en vicieuze leugens tegen de partij die hem een parlementszetel bezorgde. Dergelijke rommel zou in geen enkele krant zelfs maar vermeld worden mocht de geviseerde partij een andere zijn dan het Vlaams Belang. Voor het Vlaams Belang gelden andere regels.

In de meeste uitzendingen en artikels over de begroting van Lettermen werd de kritiek van het Vlaams Belang gewoon weggezuiverd. Het Vlaams Belang is de grootste oppositiepartij in het federale parlement, en komt dus in de debatten als eerste aan het woord. De tussenkomst van Gerolf Annemans was vlijmscherp; zijn fractie is trouwens de actiefste in de Kamer. Iets van gehoord?

Verbeter de wereld, begin met de pers.

Schaamteloosheid regeert

In een normaal land zou een minister als Patrick Dewael (Open VLD) wegens de malversaties op zijn kabinet al lang met pek en veren de laan zijn uitgestuurd. Maar België is geen normaal land, en dus klampt de minister van Binnenlandse Zaken zich vast aan zijn ministerportefeuille. Die portefeuille kan hij enkel behouden indien hij Fernand Koekelberg, de eveneens in opspraak gekomen Franstalige politiebaas, met rust laat. Enkel dan wordt Dewael – die nu minister is in een federale regering zonder Vlaamse meerderheid – gedoogd door Elio Di Rupo (PS) en Joëlle Milquet (cdH).

Als de managers van een onderneming een budget zouden opstellen dat met evenveel haken en ogen aaneenhangt dan de federale begroting, worden zij door de aandeelhouders stante pede teruggefloten. Volharden zij in de boosheid, dan wijst men hen de deur. In België presenteert de federale regering een schijnbegroting en 'vergeet' ze te communiceren over de belastingverhoging die ze invoerde voor benzine en diesel. Terwijl het Internationaal Muntfonds de groei voor de eurozone op 0,2 procent raamt, gaan Lettermen en co doodleuk uit van 1,2 procent economische groei. Zelfs Guy Verhofstadt zou hiervan het schaamrood op de wangen krijgen.

In een normaal land zouden de Vlaamse christendemocraten, die bij de laatste parlementsverkiezingen door de kiezers haast werden geplebisciteerd, er alles aan doen om hun beloftes over 'meer Vlaanderen' gestand te doen. Maar in dit land pleegt het boegbeeld van die partij politiek verraad en kiest hij ervoor een marionet in een door de Franstaligen gedomineerde regering te worden. Ook wat dat betreft, is er dus niets nieuws onder de zon. Het stond in de sterren geschreven dat de CD&V als het er echt op aankwam opnieuw voor de oude liefde zou kiezen: de Belgische *raison d'état* met bijhorende titels en ministerportefeuilles. Opnieuw heeft de Vlaamse vleugel van CD&V de duimen moeten leggen voor de 'staatsdragende krachten' en de belgicisten van het ACW.

Het blijkt een wetmatigheid van de Belgische politiek: indien een Vlaamse politicus carrière wil maken, moet hij zijn verkiezingsprogramma verloochenen. De Franstaligen hebben daarentegen hun contract met de kiezer niet gebroken. Zij hebben wat ze wilden: een status quo. Opnieuw is bewezen dat België een abnormaal land is. Een artificiële constructie waarin de schamteloosheid regeert.

Bruno Valkeniers

Nationaal voorzitter

Deze maand is onze gastcommentator Hugo Coveliers, senator en voorzitter van VL0TT.

Onderhandelen is verliezen

"België is op sterven na dood. Dat is het resultaat van de tientallen communautaire en institutionele compromissen en politieke koopjes die sinds 1970 werden gesloten." Deze woorden stammen niet uit een romantisch betoog van een bewogen Vlaams-nationalist maar vloeiden uit de pen van een genaamde Guy Verhofstadt. Onder de titel "Denkend aan Vlaanderen" beschreef de stichter van de VLD in 1994 het einde van België in zijn zogenaamd tweede burgermanifest. De man beseft immers dat hij zonder verruimingsoperatie naar overtuigde Vlamingen toe, niet aan de macht kon komen. Hetgeen lukte in 1999. Maar in acht jaar paars beleid, van 1999 tot 2007, werd geen enkel voorstel uit de burgermanifesten gerealiseerd. Ik beperk mij tot het Vlaams aspect. De Grondwet werd niet gewijzigd, zowat alle mogelijke financiële voordelen werden aan de Franstaligen toegeschoven in ruil voor "Belgische macht" het dierbaarste bezit van Guy VRHFSTDT. Eén keer kon deze manipulator bij uitstek de kiezer nog vangen, na 8 jaar werd hij roemloos weggestemd. De balans van zijn regeerperiode was totaal negatief.

Leterme treedt op als een ware plaatsvervangende VRHFSTDT, en het gaat van kwaad naar erger. Somers en anderen die ooit nog een Vlaams ideaal hadden, beseffen maar al te goed dat deze fictieve staat België gedoemd is om te barsten. Anderhalf jaar hebben ze onderhandeld met als enige resultaat dat nu zelfs de laatste der Mohikanen, Kris Peeters, overstag gaat. BHV blijft ongesplitst, de miljardentransfers blijven niet alleen bestaan maar vergroten nog, je mag er nu zelfs niet

over spreken want dan ben je... juist! Al deze zogenaamde Vlaamse onderhandelaars weten perfect dat ook deze ultieme gespreksronde niets zal opleveren. Over fundamentele waarden en verworvenheden onderhandel je immers niet, die verdedig je en neem je. De Walen hebben dit perfect begrepen.

Het zelfbeschikkingsrecht voor Vlaanderen moet met minstens een even groot enthousiasme verdedigd worden als dat van de Albanese Kosovaren. Voor De Gucht en de liberalen zijn de niet-moslims in Kosovo alleen onverdraagzame lastposten die, hoe is het mogelijk, niet bereid zijn om zich aan de wereldislam te onderwerpen! Een onafhankelijk Kosovo wordt dan ook triomfantelijk begroet, een onafhankelijk Vlaanderen wordt bestempeld als een extreem-rechts idee, begrijp wie kan. Wie deelneemt aan onderhandelingen met de Franstaligen in België kan dat maar doen wanneer de definitieve stap naar onafhankelijkheid binnen een kort tijdsbestek van maximaal één legislatuur als voorafgaande verworvenheid aan deze gesprekken wordt bedongen.

Bij de huidige onderhandelaars telt dit alles niet, het enige dat zij wensen te behouden is de macht, de macht in België! Om die macht te behouden zijn zij bereid andermaal grote toegevingen te doen, het zullen opnieuw de Vlamingen zijn die moeten betalen, de Walen kunnen dit immers niet want zij hebben geen geld! Deze onderhandelaars dwalen echter. Nooit zullen zij de echte macht in dit corrupte koninkrijk verwerven, zij zijn en blijven nuttige idioten van de ware machthebbers.

"Op institutioneel vlak zal er voor 2009 niets fundamenteels gebeuren. Daarover zijn de liberalen in het noorden en het zuiden van het land het eens."

Didier Reynders in
La Libre Belgique, 13.09.2008

"Ik heb geen zin om nog langer te leven in een land waar een minister van een topambtenaar - Koekelberg - moet afblijven omdat hij tot een bepaalde taalrol behoort. Waar alles wat ter sprake komt, communautair is. (...) Als het echt niet meer werkt, ga dan uit elkaar."

Carl Devos in
De Tijd, 24.09.2008

"CD&V is weer de oude staatsdragende partij (...) CD&V gaat terug in de tijd en is weer CVP geworden, gedomineerd door het ACW. (...) De staats hervorming wordt nu begraven in een 'dialoog' zoals Verhofstadt dat deed in de Costa. (...) CD&V zit nu in dezelfde boot als de VLD die weer in de dezelfde boot kwam als de CVP. CD&V = CVP"

Derk Jan Eppink in
Knack, 30.09.2008

"Er loopt door dit land een taalgrens die eigenlijk al een staatsgrens is. Dit land is niet onsplitbaar."

Politicooloog Carl Devos in
De Volkskrant 08.10.2008

"De Vlaamse christendemocraten hebben sedert de verkiezingen van 10 juni 2007 al veel van hun beloftes moeten inslikken. Zoals daar zijn: geen budgettaire tekorten, geen eenmalige begrotingsmaatregelen, geen regering zonder splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde, geen regering zonder Vlaamse meerderheid. Het lijstje wordt gênant lang, zelfs in deze uitzonderlijke omstandigheden."

Paul Geudens in
Gazet van Antwerpen, 14.10.2008

"België is het land van het surrealisme. Het zou best omgedoopt worden in Absurdistan."

Eric Donckier in
Het Belang van Limburg, 17.10.2008

"Politiek is een vak, en Leterme heeft het niet."

Marc Platel in
Het Belang van Limburg, 17.10.2008

Hypocriet

In de marge van het Belgische bankschandaal hield SP.A-voorzitter Caroline Gennez een pleidooi voor het beperken van de toplonen bij ondernemingen die in handen zijn van de overheid. Terecht overigens, ware er natuurlijk niet het feit dat uitgerekend voormalig SP.A-senator en Fortis-topman Verwilt een vertrekpremie van vijf miljoen euro opstreek toen hij een tijdje geleden de laan werd uitgestuurd. En is ook Jannie Haeck - als NMBB-baas goed voor een jaarwedde van 508.000 euro - geen partijgenoot van Gennez?

Van een imam en een paaldanseres

In de Britse schandaalpers dook het bizarre verhaal op van de 27-jarige dochter van de beruchte Britse imam Omar Bakri Mohammed. De imam werd na haatpreken in zijn moskee het land uitgezet en terug naar Libanon gestuurd. Zijn dochter Yasmin maakt nu furore als paaldanseres in een nachtclub.

Bakri, die de aanslagen van 11 september openlijk toejuichte en vindt dat alle (moslim)vrouwen verplicht moeten worden een burka te dragen, zegt "diep geschokt" te zijn door het bericht dat zijn dochter halfnaakt rond een paal kronkelt. De Britse pers onthulde echter dat de man zelf zijn dochter 5000 euro betaalde voor een borstvergroting, iets wat haar op het podium - naar verluidt - goed van pas kwam. De imam betaalde de siliconen van een uitkering die hij kreeg in Engeland...

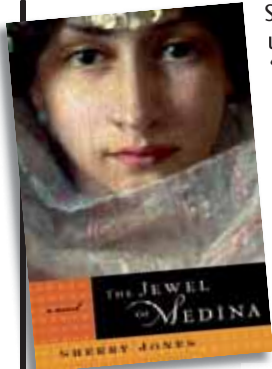
De koning reist

Begin dit jaar kreeg de koninklijke familie van de belastingbetaler niet minder dan 640.000 euro extra toegestopt. Een opslag van 5%, die het totale bedrag op 13.043.000 euro bracht. Van de stijgende levensduurte zullen de Saksen-Coburgers alvast niet te veel last hebben, wat trouwens ook blijkt uit hun ongebreidelde reislust. Alleen al de eerste vijf maanden van dit jaar schakelde de koning minstens vijftien keer de luchtmacht in als private taxidienst. Voorlopige kostprijs: 131.000 euro. Voor alle duidelijkheid: het ging hier niet om verplaatsingen in functie van zijn rol als staatshoofd, maar telkens om plezierreizen.

Betere tsjeven

De VLD toonde zich weer eens de betere tsjevenpartij. Terwijl de partij zich - ook de voorbije weken - onverminderd manifesteerde als de heruitgave van de belgicistische PVV (Pest voor Vlaanderen), probeerde ze tegelijk een Vlaams graantje mee te pikken. "Die 500 euro pakken de Walen ons al niet meer af", luidde het in een advertentie waarmee de VLD inspeelde op de jobkorting die de Vlaamse regering volgend jaar toekent. Aan de ene kant de stoere Vlaming uithangen, en tegelijk mee de staatshervorming kelderden... Het is van een tweeslachtigheid en hypocrisie waarvan we dachten dat ze exclusief was voor CVP/CD&V. Niet dus.

Boek over Mohammed

Schrijfster Sherry Jones vond een Britse uitgever die bereid was om haar boek 'The Jewel of Medina', waarin ze vertelt over het huwelijk van de profeet Mohammed met zijn 11-jarige bruid Aisha, op de markt te brengen, maar eind vorige maand gooiden onbekenden een brandbom in het huis van de directeur van de uitgeverij. De man leeft sindsdien ondergedoken en wordt de klok rond bewaakt door gewapende agenten. De publicatie van de roman is nu uitgesteld. Het boek zou ook nog in andere landen verschijnen, maar de auteur heeft alvast haar promotietournee in Duitsland afgeblazen. Een nieuwe aanslag op de vrije meningsuiting, waar we helaas bitter weinig van terugvinden in de vaderlandse pers.

Cannabis rukt op

Nederlandse drugtelers strijken steeds vaker neer in Vlaanderen. Vorig jaar werden in ons land 480 cannabisplantages opgerold, een verdubbeling tegenover 2006 en bijna tien keer meer dan in 2004. Het topje van de ijsberg. De verklaring ligt voor de hand. In Nederland worden kwekerijen actief opgespoord, ook met een helikopter met warmtecamera. In België kan dat niet zomaar. De verleiding om het over de grens te proberen, wordt dan wel erg groot. En dan zijn er natuurlijk nog de enorme winsten. De winst voor een kleine cannabisplantage bedraagt al gauw 40.000 euro per jaar. Voorstanders van de legalisatie van cannabis argumenteren dat de overheid dan maar zelf cannabis moet kweken en verkopen. Met andere woorden: om de misdadigers de pas af te snijden moet de overheid zelf misdadiger worden. Maar dat is natuurlijk te gek voor woorden...

Leerkracht afgeranseld

Begin oktober werd een leraar van een middelbare school in de Waalse stad Bergen voor de ogen van zijn leerlingen in elkaar geslagen en neergestoken. Even voordien had hij een 15-jarige leerling berispt, die dat niet pikte en zijn broers opbelde om de leraar een lesje te komen leren. Enkele minuten later stormden twee volwassen mannen de klas binnen. Het slachtoffer werd niet alleen zwaar geslagen, maar kreeg ook nog eens messteken in zijn gezicht en rug. Hij is minstens tien dagen arbeidsongeschikt. De twee mannen die de leerkracht afranselden zijn geïdentificeerd, maar nog voortvluchtig. De rechter besliste de 15-jarige jongen die hiervoor de opdracht gaf naar een gesloten instelling te sturen, maar wegens plaatsgebrek mocht hij gewoon thuisblijven.

Komediant

Een portie komedie lijkt vandaag onontbeerlijk in de politiek, maar sommigen drijven het wel heel ver. Neem nu Jo Vandeuren, CD&V-minister van Justitie, die zich – naar aanleiding van de jaarlijkse ‘dag van de Duurzame Ontwikkeling’ voor federale ambtenaren – met de fiets naar het federaal parlement zou begeven... Tot bleek dat hij de afstand tussen Genk en Brussel per A-plaat overbrugde en dat zijn fietstocht zich uitstreckte van Brussel tot Brussel, van de Waterloo-laan tot de Leuvenseweg, of 3,3 kilometer. Of hoe een politicus die spot met de mensen vooral zichzelf belachelijk maakt.

Nijntje hijst de tricolore

In de Antwerpse provincieraad stelde het Vlaams Belang voor om het voorbeeld van de gemeente Lennik te volgen, en alleen nog Belgische vlaggen uit te hangen als dat wettelijk gezien onvermijdelijk was. Een heel gematigd en redelijk voorstel, want het bleef netjes binnen de krijtlijnen van de federale wetgeving. De drie meerderheidspartijen CD&V, VLD en SPA stemden natuurlijk tegen die motie. Maar ook de zogezegd ‘Vlaamsgezinde’ partijen durfden hun nek niet uitsteken. De enige LDD’er was al met de noorderzon vertrokken. Eén N-VA’er was afwezig, de tweede was aanwezig, maar “vergat” te stemmen, en de derde stemde gewoon mee met de meerderheid. Vóór de Belgische vlaggen dus. Onbegrijpelijk? Helemaal niet. Die N-VA’er was Bart De Nijn uit Mechelen en hij is niet zomaar een raadslid, maar een heuse gedeputeerde. Zo’n gedeputeerde verdient evenveel als een senator en heeft een auto met chauffeur. Dan is de afweging natuurlijk vlug gemaakt. Moest hij dat allemaal laten schieten voor een symbolische Vlaamse daad? Zolang het niets kost, zijn het allemaal hevige Vlaams-nationalisten.

Lakse Vandeuren

Minister van Justitie Jo Vandeuren (CD&V) erkende dat in de eerste zes maanden van dit jaar al 634 zedendelinquenten zijn vrijgelaten. Slechts 105 van hen, één op zes dus, hadden hun straf volledig uitgezeten. Seksuele delinquenten zijn eveneens verplicht zich te laten behandelen, maar volgens Child Focus komt zelfs daar niets van in huis. Vandeuren weigerde in te gaan op het voorstel van Vlaams Belang-volksvertegenwoordiger Bert Schoofs. Die pleitte ervoor om de namen van veroordeelde en vrijgelaten pedofielen bekend te maken “omdat de straffen voor pedofielen te laag zijn en ze te vlug vrijkomen”.

Bert Schoofs

Politieke vriendjes op kabinetten

Het is genoegzaam bekend dat de politieke kabinetten in dit land – Verhofstadt beloofde ze 8 jaar geleden af te schaffen – door de traditionele partijen worden gebruikt om politieke vriendjes te benoemen. Dat blijkt nu ook uit concrete cijfers die Vlaams Belang-fractieleider Filip Dewinter ontving naar aanleiding van een schriftelijke vraag. De kabinetten van de Vlaamse ministers stellen maar liefst 8 burgemeesters, 25 schepenen, 49 gemeenteraadsleden, 15 provincieraadsleden en evenveel ocmw-raadsleden tewerk. De absolute kampioen in het aanstellen van mandatarissen van de eigen partij is het kabinet van minister-president Peeters (CD&V), waar 23 kabinetsmedewerkers een politiek mandaat voor de christendemocratische partij invullen. Ook de ministers van VLD en SPA zijn kwistig met het benoemen van partijgenoten. De cijfers tonen aan dat de ministeriële kabinetten verlengstukken zijn van de politieke en administratieve secretariaten van de betrokken partijen. Dat de tewerkgestelde politieke mandatarissen zich in de praktijk vooral bezighouden met dienstbetoon voor minister en partij, is onaanvaardbaar.

Communicatiespecialist over Leterme

Communicatiespecialist Frank Thevissen werd destijds beroemd als het brein achter De Stemmenkampioen. Zijn succes werd hem echter fataal: hij had de nederlagen van de VLD té goed voorspeld en bovendien had hij het aangedurfd een kritische vrije tribune te schrijven over het beleid van SP.A-minister Vandenbroucke. De opperhoofden van de socialisten en de liberalen staken toen de koppen bij elkaar – waarschijnlijk in een logewerkplaats – en lieten professor Thevissen aan de VUB ontslaan. Thevissen toonde zich echter allerminst boetvaardig en leverde bijtende kritiek op het communicatiebeleid van CD&V-premier Leterme.

In *P-Magazine* (07.10.2008) stelde hij het letterlijk als volgt: “Zelf erger ik mij al maanden aan de communicatie van Leterme. ‘Verantwoordelijkheid nemen. Uitdagingen aangaan. Goede maatregelen voor de mensen...’ Hij gebruikt die nietszeggende dada’s zo vaak dat elk woord al tot op de draad versleten is. Het glijdt zo van je af. Je hoeft hem ook niet meer te interviewen, want je weet al op voorhand wat hij gaat antwoorden. Door te blijven hameren op die begrippen, maakt hij zich onsterfelijk belachelijk. Niemand gelooft hem nog.” Net zoals niemand destijds Verhofstadt nog geloofde.

11 stemmen

“Nu de ‘interinstitutionele dialoog’ opgestart is en Armand De Decker (MR) deel uitmaakt van de Franstalige delegatie, kan hij niet langer deze Senaat voorzitten,” stelde Vlaams Belang-fractieleider Joris Van Hauthem op 14 oktober bij het begin van de plenaire zitting. Het Vlaams Belang schoof Hugo Coveliers naar voor als tegenkandidaat voor Armand De Decker. Coveliers haalde het niet, maar kon wel rekenen op elf stemmen terwijl de Vlaams Belang-fractie ‘maar’ uit zeven leden bestaat.

Geen garantie op grondige staatshervorming

Op 22 september 2008 presenteerde minister-president Kris Peeters de jaarlijkse Septemberverklaring van de Vlaamse Regering die echter volledig overschaduwde werd door het ontslag van N-VA-minister Geert Bourgeois.

De Vlaams Belang-fractie eiste dan ook dat, vooraleer minister-president Peeters zou overgaan tot deze regeringsverklaring, hij tekst en uitleg zou geven bij het vertrek van minister Bourgeois en de politieke toestand rond de Vlaamse Regering. Fractievoorzitter Filip Dewinter haalde hierbij scherp uit naar de CD&V in het algemeen en Peeters in het bijzonder: "De wraak van paars heeft zich echter alleen maar kunnen voltrekken dankzij de collaboratie van CD&V en van minister-president Kris Peeters. Hij is naar Reynders getrokken om er de kop van Bourgeois aan te bieden in ruil voor een aantal zogenaamde halfslachtige garanties die uiteindelijk alleen maar een lege doos blijken te zijn."

Nauwelijks enkele uren nadat Peeters triomfantelijk het Vlaams Par-

De halfslachtige garanties van Kris Peeters zijn een lege doos.

lement binnenstapte met de zogenaamde "garanties" van de Franstaligen onder de arm regende het immers al terug verklaringen van verschillende Franstalige politici die duidelijk lieten aanvoelen dat de "garanties" er eigenlijk alleen voor intern gebruik bij de CD&V waren. Filip Dewinter: "De garanties die u vandaag van de Franstaligen krijgt, zijn woorden in de wind, zoals we die van Didier Reynders en co al tientallen keren hebben gehoord. U bent tevreden met

een dode mus. U bent tevreden met het feit dat de Franstaligen blijvend verdragingsmanoeuvres zullen kunnen uitvoeren, misschien tot na 2011 voor wat Brussel-Halle-Vilvoorde betreft. U bent tevreden met het feit dat ze willen deelnemen aan de dialoog, en met het feit dat ze deelpakketten zullen goedkeuren, misschien nog vóór de verkiezingen van 2009. Maar welke deellakkoorden zullen worden goedgekeurd voor de verkiezingen van 2009? Welke akkoorden zijn er desbetreffend met de Franstaligen? Hoe zult u verhinderen dat de verdragingsmanoeuvres rond de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde, noodzakelijk voor de federale verkiezingen, tot een einde zullen komen? Uw voorganger heeft ooit gezegd dat er maar vijf minuten politieke moed nodig zijn om Brussel-Halle-Vilvoorde te splitsen. Die vijf minuten politieke moed zullen nu misschien duren tot na 2011. U hebt geen enkele garantie. Het enige wat u gedaan hebt, is het vel van Leterme redden en ervoor zorgen dat u in het zadel blijft tot aan de verkiezingen van 2009. Maar ook niets meer dan dat."

Bourgeois kijkt voortaan toe vanop de oppositiebanken.

De schaamte voorbij

Filip Dewinter hekelde tevens de maandenlang opgevoerde vaudeville die bij veel Vlamingen meer dan ooit een afkeer van de politiek veroorzaakt. Ondertussen is ook duidelijk geworden in de perceptie van een groeiende aantal Vlamingen dat de "CVP" meer dan ooit terug is. Het is de CD&V - maar ook de N-VA die via haar verblijf in het "Belgisch bordeel" haar "Vlaamse maagdelijkheid" al lang verloren heeft - die verantwoordelijk tekent voor de afkeer van heel wat Vlamingen van de politiek: "De vertoning die de voorbije dagen en weken werd opgevoerd en die de voortzetting is van een vaudeville die al anderhalf jaar bezig is en waarvoor de traditionele partijen collectief verantwoordelijk zijn, is de schaamte meer dan voorbij. (...) Collega's, mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister-president, u draagt een verpletterende verantwoordelijkheid. Wanneer de bevolking zich vandaag afkeert van de politiek, keert zij zich misschien ook wel af van de democratie, en daar bent u, met uw geknoei, verantwoordelijk voor!"

Noodzakelijke voorwaarde

De voorbije weken stelden de paarse partijen S.P.A. en VLD het voor alsof de staatshervorming een rem zou zijn op het verhelpen van de echte noden van de mensen. Valselijk werd door hen de indruk gewekt dat de staatshervorming de verhoging van de koopkracht, het creëren van jobs, het organiseren van een belastingsverlaging en het realiseren van een efficiënt en kordaat bestuur in de weg zou staan. Filip Dewinter slaagde erin om dit in zijn repliek op de Septemberverklaring krachtig te weerleggen en haalde tijdens zijn betoog verschillende uitspraken van UNIZO, VOKA en professoren zoals Jef Vuchelen en Frans Vanistendael aan die de voorbije weken allemaal in essentie hetzelfde verhaal brachten, namelijk dat alleen een verregaande staatshervorming

van het activiteitenverslag van de Vlaamse administratie en de ministeriële departementen. Heel veel van de initiatieven en voorstellen liggen immers voor de hand, werden voorgesteld als beleid maar betreffen in feite enkel daden van dagelijks bestuur. Veel concrete nieuwe voorstellen werden niet geformuleerd. Hij hekelde in deze context ook het gebrek aan coherentie in de Vlaamse Regering: "Deze Vlaamse Regering is helemaal niet de daadkrachtige investeringsregering die ze laat uitschijnen te zijn. Het is ongetwijfeld zo dat het budgettaire plaatje van de Vlaamse Regering rooskleurig oogt. Het liet de verschillende ministers de voorbije weken toe om ellenlange verlanglijstjes de wereld in te sturen maar in hoeverre er ook een coherente visie is op het geheel is zeer de vraag. Eerst was er de discussie tussen minister Vanden-

van een nieuw economisch fonds. Minister Van Brempt wilde dan weer 160 nieuwe flitspalen en hamerde op nog meer investeringen in het openbaar vervoer waaronder lightrailtrajecten en hybride bussen. Vlaanderen moet volgens minister Vandenbroucke geen grote reserves opbouwen want de socialistische hameren op een financieel sterke federale overheid die borg staat voor de sociale zekerheid en de pensioenen. Kortom, van een coherente visie binnen uw regering is dan ook helemaal geen sprake."

Veel geblaat, weinig wol

Tenslotte toonde Filip Dewinter aan dat het ganse PPS-verhaal van deze Vlaamse Regering vooralsnog een papieren constructie betreft, waarbij op het terrein maar heel weinig zichtbare resultaten zijn. Zowel op het vlak van de sociale huisvesting, de luchthaven van Deurne, de Oosterweelverbinding, de scholenbouw als de aanpak van de *missing links* zijn er in de praktijk nog maar weinig resultaten geboekt. Het wordt steeds meer duidelijk dat Peeters bezig is met een doorschuifoperatie waarbij de volgende Vlaamse Regering het gelag zal moeten betalen. De ganse PPS-operatie werd door Peeters' voorganger Leterme wegens een gebrek aan de noodzakelijke kennis over PPS bij de Vlaamse overheid op een amateuristische wijze in de steigers gezet. Dit komt nu, aan het einde van deze legislatuur, pijnlijk aan het licht.

Voor de Vlaams Belang-fractie is deze Vlaamse Regering dan ook meer dan ooit gebuisd. Filip Dewinter: "Mijnheer de minister-president, zeker na de vaudeville van de voorbije dagen zouden we mogen veronderstellen dat u moeite zou doen om uit te pakken met een meeslepend project, een enthousiaste toekomstvisie, een ambitieus toekomstplan. In de praktijk blijkt daar weinig van in huis te komen. Mijnheer de minister-president, u hebt de Vlaamse centen zuinig beheerd, niet te veel risico's genomen en voorzichtig bestuurd, maar u hebt Vlaanderen geen stap dichterbij gebracht bij de zo noodzakelijke autonomie en zelfstandigheid, de dwingende voorwaarde om van Vlaanderen en de Vlamingen in de toekomst een ontvoogde, welvarende en vrije natie te maken. Daarom zal de Vlaams Belang-fractie u het vertrouwen niet schenken!"

Kurt Ravyts

Mijnheer de minister-president, u draagt een verpletterende verantwoordelijkheid. Wanneer de bevolking zich vandaag afkeert van de politiek, keert zij zich misschien ook wel af van de democratie, en daar bent u, met uw geknoei, verantwoordelijk voor!"

met het objectief van homogene bevoegdheidspakketten en de regionalisering van het arbeidsmarktbeleid, de fiscale hefbomen en de financiële responsabilisering de noodzakelijke en dringende voorwaarde vormt voor een efficiënt sociaal-economisch beleid.

In dat licht kan het prestigieuze Sociaal-Economische Actieplan 'Vlaanderen in Actie' (VIA) slechts een druppel op een hete plaat zijn. Filip Dewinter verwoordde het als volgt: "Wat 'Vlaanderen in Actie' (VIA) betreft, is het probleem immers dat u netjes binnen de lijntjes kleurt. U stelt immers dat u wil "bekijken hoe we binnen onze bevoegdheden ons sociaal en investeringsbeleid kunnen versterken". Zonder een grondige staatshervorming zal de Vlaamse Regering echter enkel wat kunnen morrelen in de marge!"

Geen coherent plan

Dewinter beklemtoonde ook dat de Septemberverklaring zich in wezen beperkte tot het voorlezen

broucke en minister Van Mechelen over de gevolgen van de maximumfactuur in het onderwijs. Vervolgens was het enige tijd onduidelijk of men nu nog de 361 miljoen euro waarover men eind februari dit jaar een door de federale regering niet gehonoreerd akkoord had gesloten, zou uitgeven of opzij zetten. Men was het eerst ook helemaal niet eens over de aanwending van die extra middelen. Minister

Vandenbroucke pakte uit met een lang verlanglijstje met o.a. maatregelen voor energiezuinige woningen en extra middelen voor kinderopvang terwijl de VLD via minister Van Mechelen dan weer een actievere inzet van het

Toekomstfonds bepleitte waarbij de helft van de 500 miljoen euro die dit Toekomstfonds eind dit jaar zal bevatten moest worden ingezet voor de creatie

Filip Dewinter was bijzonder scherp voor Peeters en zijn regering.

Wonderjaar 2030?

Zelfs de Nationale Bank van België bevestigt ondertussen het bestaan van de Vlaamse miljardentransfers naar Wallonië. En het einde is nog niet in zicht.

Enkele weken geleden maakte uiteindelijk ook de Nationale Bank een studie bekend, waaruit blijkt dat Wallonië elk jaar 5,8 miljard euro 'solidariteit' vanuit Vlaanderen ontvangt. Dat cijfer bevestigt in ieder geval eerdere ramingen van ondermeer de KBC, de Vlaamse overheid en de denkgroep 'In de Warande'. Zoals ondertussen genoegzaam bekend, gaat het hier dan nog om rooskleurige inschattingen, aangezien geen rekening wordt gehouden met de staatsschuld en de interestlasten. Wanneer die wel in rekening worden gebracht, loopt de som van de totale jaarlijkse transfers op tot 12,5 miljard euro.

Rekenen op mirakels

Als we de Nationale Bank mogen geloven, zouden de transfers op termijn echter gaan dalen. Even geduld dus, en het komt alle-

maal wel in orde. Als Wallonië een inhaalbeweging maakt en zijn werkgelegenheidsgraad op het Vlaamse niveau brengt, zou er tegen... 2030 (!) immers sprake zijn van een (minimale) om-draaiing van de geldstromen. Tekenend wijzen op zo'n Waals economisch herstel, dat de voorbije decennia reeds meermaals werd aangekondigd, zijn er echter niet. Wel integendeel. Begin dit jaar nog verscheen een studie van het Federaal Planbureau, waaruit bleek dat de Waalse en Vlaamse economieën nog verder uit elkaar drijven. Terwijl tegen 2012 de werkgelegenheidsgraad in Vlaanderen met meer dan 69% de Europese doelstelling zal benaderen, blijft Wallonië steken op nauwelijks 59%. Van enig herstel, laat staan van een inhaalbeweging, is dan ook geen sprake.

Jarenlang werd de Vlamingen voorgelogen dat de miljardentransfers van Vlaanderen naar Wallonië in feite slechts een compensatie zijn voor de solidariteit die Vlaanderen in de negentiende eeuw vanuit Wallonië heeft ontvangen. Enkele jaren geleden rekenende Juul Hannes, emeritus hoogleraar aan de VUB en de UG, op overtuigende wijze af met deze Belgische leugens. Vandaag doen sommigen echter uitschijnen dat de transfers eigenlijk een soort voorafbetaling zijn op de solidariteit die Vlaanderen in de toekomst van Wallonië zal ontvangen. In een

interview in *'t Pallieterke* (09.10.2007) merkte professor Hannes op dat diegenen die zulks verklaren, rekenen op twee mirakels: "Een Waalse heropstanding en vooral de wil om solidair te zijn met Vlaanderen." En hij voegde er veelzeggend aan toe: "Ik heb ooit verklaard dat het gedaan zal zijn met België als er één euro per Waalse inwoner van dit land naar het Noorden zal vloeien. En daar blijf ik bij."

Einde transfers = einde België

De Franstaligen zelf hebben er in ieder geval nooit enige twijfel over laten bestaan dat België zonder de Vlaamse miljardentransfers voor hen niet hoeft. Toen 69% van de CVP-kaderleden zich zestien jaar geleden uitsprak voor de splitsing van de sociale zekerheid, repliceerde toenmalige Waals minister-president Guy Spitaels (PS) kurkdroog: "Als Vlaanderen de federalisering van de sociale zekerheid blijft eisen, dan is het *farewell*." (*Financieel Economische Tijd*, 23.06.1992) Dat standpunt werd sindsdien meermaals herhaald. In de aanloop naar de fameuze 'interinstitutionele dialoog' formuleerde Brussels PS-boegbeeld Philippe Moureaux het nog als volgt: "Als de interpersoonlijke solidariteit wordt afgeschaft, interesseert België ons niet meer." (*Le Soir*, 19.09.2008) Voorlopig hoeven Moureaux en co zich geenszins zorgen te maken. Over het Belgische diefstalabonnement ten nadele van Vlaanderen, is door de Vlaamse partijen de voorbije zestien maanden immers met geen woord gerept. En nu de regering-Leterme enkel nog bestaat bij de gratie van de Franstalige partijen, is de kans dat dit alsnog zal gebeuren, helemaal onbestaande geworden.

Dirk De Smedt

Ons kent ons

De wereldwijde financiële crisis is in België een fundamentele crisis van het regime.

De Belgische banken die in dramatische omstandigheden van de regering een immense financiële injectie moesten krijgen, zijn die financiële instellingen die het nauwst bij de politiek en de overheid aanleunen: Fortis en Dexia.

Dexia

Om te overleven had Dexia onder meer 1 miljard euro van de federale regering en hetzelfde bedrag vanwege de gewestregeringen nodig om te overleven. Deze bank is in feite de opvolger van het destijds florissante Gemeentekrediet. Vermits het Gemeentekrediet een soort overheidsbedrijf was, kwamen de politici bij de overstap mee naar Dexia en meer in het bijzonder naar de raad van bestuur van deze nieuwe bank. Volgende personen maken hier bijvoorbeeld deel

van uit: Francis Vermeiren, Vlaams parlementslid en burgemeester van Zaventem (VLD), Serge Kubla, Waals parlementslid en burgemeester van Waterloo (MR), Tony Van Parys, Kamerlid en gemeenteraadslid in Gent (CD&V) en Jan Renders, Algemeen voorzitter van het ACW. Renders, een linkse christen-democraat, is ook de voorzitter van de raad van bestuur van Hiva (Hoger Instituut voor de Arbeid), Arcopar, Arcofin, Sociaal Engagement-CVBA, Duurzame Toekomst vzw en Wereldsolidariteit vzw. Daarnaast is hij ook nog lid van de raden van beheer van de Externe Dienst voor Preventie en Bescherming op het Werk en van het Instituut voor Bedrijfsveiligheid. Tenslotte is Renders ook nog voorzitter van de raad van beheer van het Huis van de Ar-

beid (Excusez du peu). En niet te vergeten: Patrick Janssens, burgemeester van Antwerpen (SP.A) was tot eind 2007 bestuurder bij Dexia.

Dan hadden we het nog niet over die bedrijven die grote aandeelhouders van Dexia zijn. Ook in hun leiding vinden we enkele bekende politieke namen terug: volksvertegenwoordiger Rik Daems (VLD) en zijn collega Tony Van Parys (CD&V) bij de NV Gemeentelijk Holding. Steve Stevaert, gouverneur van Limburg (SP.A) neemt dan weer het voorzitterschap waar van de verzekeringsmaatschappij Ethias, die ook bij Dexia een dikke vinger in de pap te brokken heeft. In de raden van bestuur van de verschillende onderafdelingen van Ethias vonden we ook nog o.m. Bart Tommelein, voorzitter van de VLD-Kamerfractie en Yannick De Clercq, regeringscommissaris van de Universiteit Gent, maar vooral zoon van Willy De Clercq en vader van Kamerlid en Gentse schepen Matthias De Clercq (VLD), Freddy Thielemans, de beruchte burgemeester van Brussel (PS), Jean-Maurice Dehousse, al even berucht (PS), Daniel Bacquelaine, fractievoorzitter van de Franstalige liberalen in de Kamer en dan slaan we er nog een paar over...

Fortis

De andere bank, Fortis, ontving 4,7 miljard euro. De CEO van deze bank was Herman Verwilt (ex-SP.A-senator). Fortis is bovendien één van de belangrijkste financiële pijlers van het Belgische regime. De instelling is ondermeer samengesteld door enerzijds de vroegere Generale Bank en anderzijds de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid en de ASLK, die in feite overheidsbanken waren. Dat Fortis en de Generale Bank beide oogappels waren van het systeem, bleek ondermeer uit het feit dat de politiek het verzet organiseerde toen eind jaren '90 de Nederlandse instelling ABN Amro de bank wilde overnemen. Het was in opdracht van

het hof dat Fortis toen zelf de Generale Bank overnam. Ook kon het regime op Fortis beroep doen om na het faillissement van Sabena onmiddell-

lijk de nieuwe Belgische luchtvaartmaatschappij Brussels Airlines in het leven te roepen. Het is algemeen geweten dat ook het hof hierin een belangrijke rol speelde. Het wekt dan ook geen verbazing dat de grote baas van Fortis, Maurice Lippens, in de adel verheven werd en voortaan als graaf moet aangesproken worden.

Uit dit alles blijkt overduidelijk dat, wanneer de regering het nodig vond massa's geld in de betrokken banken te pompen, zij niet alleen de redding van de centen van de kleine man op het oog had, maar ook en misschien vooral de redding van de eigen instelling. Maar wat er ook van zij, het zijn de politici die verantwoordelijk zijn voor het feit dat Fortis en Dexia, die twee parels waren aan de Belgische financiële kroon, nu praktisch volledig in Franse handen zijn.

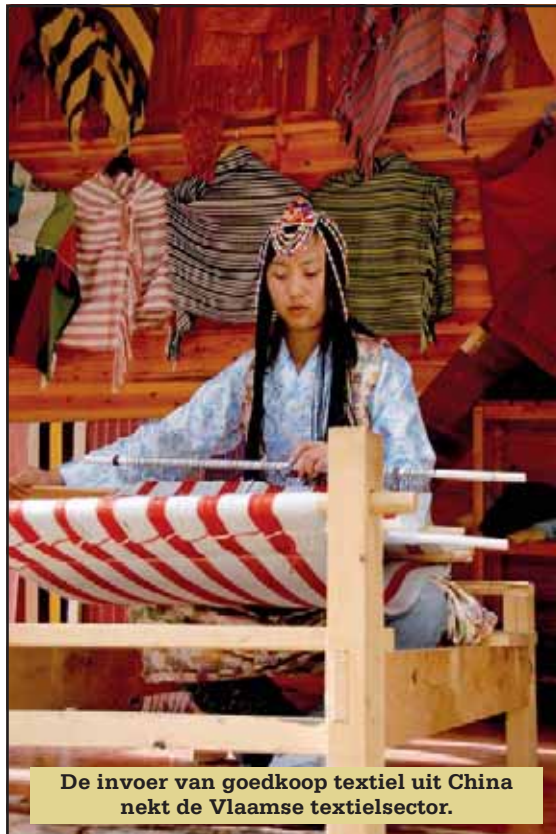
Heel wat politici deden verontwaardigd wanneer ze hoorden welke immense uittredingsvergoedingen uitbetaald werden aan de afgezette bedrijfsleiders van de betrokken banken. Ze hadden nochtans zelf destijds de betrokken contracten goedgekeurd. Ze verdienen Olympisch goud in de discipline...schijnheiligheid! Ondertussen werd Jean-Luc Dehaene (CD&V) aan het hoofd van Dexia benoemd. "Ik zal handhaven" is de leuze van de bewindsvoeders in dit land...

Francis Van den Eynde

Sector kapotgemaakt

Het gaat helemaal niet goed met de textielsector in Vlaanderen. Eind september was de voorlopige balans al angstwekkend genoeg. En dat was vóór de beurscrisis zo'n rampzalige proporties had aangenomen.

Bij Ralos in Dilsen-Stokkem sneuvelen 250 jobs, bij Uco in Gent 380, bij Beaulieu in Ninove en Wielsbeke 390 jobs, bij Domo in Zwijnaarde 150, bij Bekaert Textiles 280 jobs, bij Prado in Kuurne wellicht ook 180. En het ergste moet misschien nog komen. Op 25 september schreef *De Standard* over het banenverlies in de textielsector: "Sectorfederatie Fedustria vreest dat dit er over heel het jaar meer dan 2.000 kunnen worden. Op gebied van tewerkstelling was 2003 tot nu toe het zwartste jaar voor de sector. Toen gingen iets meer dan 2.600 jobs verloren. De klappen vielen toen vooral in het segment van de kledingstoffen, dat zwaar te lijden had onder de concurrentie van spotgoedkoop textiel uit Azië. Nu is het vooral het interieurtextiel, de belangrijkste deelsector in België, dat getroffen wordt. (...) Het einde van de saneringsgolf is nog niet in zicht, wordt voorspeld. In de wandelgangen vallen namen van grote tapijtbedrijven als Balta en Associated Weavers." Let vooral op de term "spotgoedkoop textiel uit Azië". Dat gaat natuurlijk over China, dat massa's textielproducten tegen dumpingprijzen op de markt gooit. Het zou niet eerlijk zijn de malaise in het Vlaamse textiel alleen toe te schrijven aan de Chinese dumpingpolitiek. Ook de concurrentie van andere lageloonlanden speelt mee, en de crisis in de bankwereld. Maar de teloorgaan van onze textielindustrie was al begonnen lang voor er sprake was van een kredietcrisis in de VS. Dat kan hoogstens een bijkomende factor zijn. Ook Philippe Vlerick, die de helft van de Baltagroep controleert, wees in *De Tijd* op de nefaste invloed van China. Hij was er een voorstander van om industriële activiteit hier te houden. "Maar het moet mogelijk zijn. (...) Als je product niet-China-bestedig is en je klanten hier wegtrekken, is je probleem verschillend van sectoren waar enkel overcapaciteit heerst." Enkele arbeiders in een bedreigd bedrijf drukten dat plastisch uit op een

De invoer van goedkoop textiel uit China nekt de Vlaamse textielsector.

spandoek: "Wij naar de dop. Onze job naar China."

Politieke verantwoordelijkheid

Op Vlaams of federaal niveau kunnen politici niet veel doen om de zieke textielsector te redden. Maar ze kunnen tenminste wel proberen te voorkomen dat de patiënt nog zieker wordt, dat hij nog meer verzwakt en belaagd wordt door de Chinese dumpingpraktijken. Maar men doet juist het omgekeerde. Op alle niveaus, van gemeenten en provincieraden tot federale en regionale regeringen, probeert men de economische banden met China nauwer aan te halen. Gemeenten verbroederen met Chinese steden, Vlaamse provincies met Chinese, handelsdelegaties reizen heen en weer, er wordt druk verbroederd en samengewerkt. Er worden beurzen georganiseerd en bedrijfsleiders reizen naar China – soms zelfs met een heu-

se kroonprins – om daar "de markt te verkennen" en te onderzoeken of ze daar kunnen investeren. Op alle bestuursniveaus moedigen de politici dat aan. China is gezegd de toekomst! China is het land van de onbegrensde mogelijkheden! Maar als die bedrijfsleiders dan eens goed rondkijken in China, dan ontdekken zij al gauw dat ze daar géén rekening moeten houden met milieureglementeringen en sociale voorzieningen. Dat ze daar slechts heel lage lonen moeten betalen en helemaal geen ontslagpremies. En als er iemand moeilijk doet over onteigeningen, arbeidsvoorwaarden, veiligheid op de werkvloer of kinderarbeid, dan wordt hij vakkundig kreupel geslagen en vermoord of in een strafkamp gestopt. Kortom, het aards paradijs voor de gewetenloze ondernemer die alleen aan winst denkt. Maar als die ondernemer dan besluit zijn bedrijf naar China te verplaatsen, dan doen die politici plots alsof ze daar helemaal niets mee te maken hebben. Terwijl zij zelf China op alle mogelijke manieren hebben gepromoot.

Terwijl zij zelf de kat bij de Chinese melk hebben gezet.

Regelgeving nodig

Op economische ontwikkelingen heeft de politiek maar weinig greep maar op Europees niveau kunnen de drie grote politieke families natuurlijk wel maatregelen nemen om onze textielsector tegen de Chinese dumpingpolitiek te beschermen. Er moeten strikte regels komen, tot China een beetje respect toont voor de internationale regels inzake vrijhandel, milieu, eerlijke handelspraktijken, sociale voorzieningen, gezondheid en veiligheid op de werkvloer, syndicale vrijheid en patentrechten. En, in een ruimer kader, voor de godsdienstvrijheid, de democratie en de mensenrechten. Of vindt men die alleen belangrijk als men er het Vlaams Belang mee om de oren kan slaan?

Marc Joris

Zwaarwichtige moorden

De recente veroordeling van de moordenaar van Joe Van Holsbeeck herinnert ons aan een andere moord. Die op Patrick Mombaerts, nu tien jaar geleden.

In beide gevallen ging het om een zeer gewelddadige agressie tegen rustige personen, om hen zaken zonder veel waarde te ontvreemden. Beide feiten werden gepleegd door minderjarigen en gebeurden op zeer drukke plaatsen.

Er wordt inderdaad extreem geweld tegen personen gebruikt. En dat voor een paar prullen die iemand op zak heeft. En vaak worden de feiten door minderjarigen gepleegd. De weinige eerbied die men toont voor het menselijk leven begint heel vroeg. Bovendien garandeert het jeugdige leven van de dader enige straffeloosheid. De moordenaar van Patrick Mombaerts werd vervolgd als minderjarige. Tegen hem werden maar enkele 'maatregelen' genomen. Hij heeft een korte tijd vastgezet in een gesloten centrum waarna hij enkele werken van 'algemeen nut' moest uitvoeren. Echt gestraft werd hij niet. De gevolgen waren uiteraard te verwachten. Betrokkene werd een beruchte bendeleider rond de even beruchte 'Berenkuil' in Schaarbeek.

De moordenaar van Joe Van Holsbeeck werd wel naar het Assisenhof verwezen en kreeg een effectieve gevangenisstraf van twintig jaar. Dit is echter wel vrij mild rekening houdend met de ernst van de feiten. Er werd trouwens bij de vastlegging van de straf rekening gehouden met verzachtende omstandigheden. Welke verzachtende omstandigheden kan men nu weerhouden bij zulk een gruwelijke moord? De straffen voor moordenaars moeten in zo'n geval bijzonder zwaar zijn en mogen niet kunnen ingekort worden. Ook dient het jeugdsanctierecht herzien te worden. De strafrechtelijke meerderjarigheid moet naar 16 jaar verlaagd worden. Destijds bestond er ook een verschil. De burgerrechtelijke meerderheid lag op 21 jaar en de strafrechtelijke op 18 jaar. De burgerrechtelijke

Joe Van Holsbeeck werd op klaarlichte dag doodgestoken.

meerderheid werd op 18 jaar vastgelegd. Waarom zou de strafrechtelijke meerderheid niet op 16 jaar gebracht worden?

Onder het huidige regime kan een jeugdrechter beslissen jongeren vanaf 16 jaar naar de gewone rechtbanken te verwijzen wanneer hij van oordeel is dat de maatregelen die hij zou treffen in het kader van de jeugdbescherming ontoereikend zouden blijken. Indien de strafrechtelijke meerderheid op 16 jaar zou teruggebracht worden, kan men ervan uitgaan dat de jeugdrechter voor zwaarwichtige feiten zoals moorden, de vermoedelijke dader vanaf zijn 14 zo niet zijn 13 jaar naar de gewone rechtbanken of hoven zou kunnen verwijzen. Dit lijkt misschien wat surrealistisch, maar wie is verantwoordelijk voor de surrealistische samenleving die ons opgelegd wordt? Jongeren, van waar ze ook moge komen, weten niet meer wie ze zijn en hoe ze hun toekomst

moeten opbouwen. Dat daardoor waarden en normen volledig zoek zijn, is helaas volkomen logisch.

Blauw op straat

Zware roofmoorden zijn vandaag ook mogelijk op zeer drukke plaatsen. Nergens is men nog veilig. Ook hier dragen onze hoogwaardigheidsbekleders een verpletterende verantwoordelijkheid. De politie is gewoon uit ons straatbeeld verdwenen en om hulp te krijgen moet men bijzonder lang wachten. De toestand was destijds al niet te best maar sinds de hervorming van 2001 is het catastrofaal. Sommige wijken zijn 'no go areas' geworden voor de politiemensen.. Ze worden vandaag ook niet meer gesteund noch door hun leiding, noch door de politieke verantwoordelijken. Preventief tussenkomen – voor zover wetten of reglementen het hen niet verbieden – heeft in het algemeen maar één gevolg: een klacht tegen de politiemensen voor het een of ander 'misbruik', door woorden of daden, van hun gezag. In zulke omstandigheden hebben politieambtenaren er alle belang bij zich niet op straat te vertonen als het niet nodig is ofwel rond te lopen met de 'ogen dicht'.

De actieve aanwezigheid van de politie op straat, dus van ambtenaren die mensen aanspreken en die interesse vertonen voor al wat verdacht lijkt is nochtans de enige manier om de aanwezigheid van de 'arm der wet' op het openbaar gebeuren te drukken en om aan malafide personen duidelijk te maken dat ze moeten opletten en dat ze zeker geen meester zijn op straat. Zware criminaliteit is geen fataliteit. Er bestaan oplossingen maar die liggen lijnrecht tegenover de politiek die de huidige bewindslieden voeren. In een gezonde democratie blijft er dan maar een zaak te doen: van bewindslieden veranderen.

Johan Demol

LDD: niet wat het lijkt

De overstap van een aantal Vlaams Belang-mandatarissen naar Lijst Dedecker heeft bij sommigen de indruk doen ontstaan dat LDD een soort Vlaams Belang 'light' is en globaal genomen kan beschouwd worden als een rechtse en zelfs uitgesproken Vlaamse partij. Dat is nochtans allerm minst het geval.

"Jean-Marie is geen rechtse rakker. Ik heb geen rechts gedachtegoed. Sociaal gezien positioneer ik me zeer links." Aan het woord is acteur Karel Deruwe in het Canvas-programma 'Phara' van 9 oktober jongstleden. Deruwe werd weken van tevoren aangekondigd als een nieuwe grote vis die de overstap naar Lijst Dedecker zou maken. Maar al even vlug viel ook deze 'aanwinst' door de mand als iemand met bitter weinig politieke bagage en allesbehalve rechtse politieke opvattingen. Hoezo? Denkt en handelt Jean-Marie Dedecker dan niet rechts en uitgesproken Vlaams? Is Lijst Dedecker dan geen 'aanvaardbaar' doorslagje van het Vlaams Belang, zoals de media maar al te graag doen uitschijnen? Natuurlijk niet. De

uitspraak van Karel Deruwe is dan ook symptomatisch voor de manier waarop de partij op alle slakken zout probeert te leggen.

Wapen tegen Vlaams Belang

Dat Lijst Dedecker piekt in de peilingen, hoeft niet te verbazen. In tegenstelling tot het Vlaams Belang heeft Dedecker geen last van een 'cordon médiatique'. Kranteninterviews, vrije tribunes, parlementaire verslagen en populaire televisieprogramma's: Jean-Marie Dedecker wordt dezer dagen in de media meer opgevoerd dan Steve Stevaert in zijn glorietijd.

Wanneer een door rancune gedreven overloper als Jurgen Verstrepen de grofste leugens over het Vlaams Belang, zijn erevoorzitter en ande-

re mandatarissen in boekvorm giet, levert dat een paginalang artikel op in Vlaanderens grootste weekblad. Maar heeft u ergens iets gelezen over de zeer succesvolle VL-campagne van onze partij, of over het feit dat het Vlaams Belang in het parlement veruit de actiefste partij is? Het mag duidelijk zijn: het journalistengild heeft in Dedecker een dankbaar wapen gevonden om het Vlaams Belang te bekampen, en de man uit Oostende maakt daar gretig gebruik van.

Forza Flandria?

Het Vlaams Belang doet aan politiek om zijn programma – met de Vlaamse onafhankelijkheid als speerpunt – te realiseren. Daarom ondernam onze partij, toen duidelijk werd dat het Belgische regime helemaal in de touwen lag, een poging om tot een Vlaamse krachtenbundeling te komen. Een dergelijk oppositiefrent zou zo'n 40 procent van de Vlaamse stemmen kunnen halen en het Belgische establishment definitief op de knieën dwingen.

Maar N-VA en LDD sloten zich liever op in het eigen grote gelijk. Voor Jean-Marie Dedecker primeerde het eigen 'ik' op Vlaamse strategie. Toen professor Boudewijn Bouckaert – tevens partij-ideoloog van LDD – in een interview durfde te pleiten voor een samenwerking met Vlaams Belang na de volgende gemeenteraadsverkiezingen, leverde hem dat een fikse uitbrander op van Dedecker, die goed beseft dat daarmee zijn krediet bij pers en politiek wel eens snel zou kunnen slinken. "Politiek is nog wat anders dan professorale hersenspinsels," zo klonk het nijdig.

'Met België als het kan'

Bij nogal wat mensen leeft de overtuiging dat LDD voor Vlaamse onafhankelijkheid is. Wie dat had gehoopt, komt echter bedrogen uit. Voor wat staat Dedecker dan wel?

De man die in Vlaanderen uithaalt naar 'de poppenkast van Laken', glimt van trots als hij bij Coburg op de koffie mag.

Jean-Marie Dedecker wordt dezer dagen in de media meer opgevoerd dan Steve Stevaert in zijn gloriëtijd.

Moeilijk te zeggen, aangezien de man en zijn partij voortdurend warm en koud (en meestal eerder koud) blazen over Vlaamse autonomie. "Onafhankelijk Vlaanderen? Eerst meer bevoegdheden en dan zien we wel..." schreef Jurgen Verstrepen op zijn weblog (3.06.2008). In *La Libre Belgique* (13.11.2007) liet Dedecker optekenen voor 'confederalisme' te zijn, waarna hij uitdrukkelijk afstand nam van de Vlaamse 'extremisten' en 'separatisten'. Voor wie het zich nog herinnert: dat was hetzelfde interview waarin de zelfverklaarde republikein ter attentie van koning Albert en de Franstaligen liet optekenen dat men zijn partij "moet laten meespelen" als men het Vlaams Belang wil doen afkalven. De man die in Vlaanderen uithaalt naar 'de poppenkast van Laken', glimt van trots als hij bij Coburg op de koffie mag. Recent pleitte Belgicist en LDD-denker Rudy Aernoudt - net als PS, MR en cdH - nog voor het behoud van de zogenaamde 'interpersoonlijke solidariteit' en uitdrukkelijk tegen de regionalisering van de sociale zekerheid.

Veelzeggend was ook de reprimande die Isabel Van Laethem, jongerenvoorzitster van Lijst Dedecker, te beurt viel toen zij geheel terecht opmerkte dat het partijstandpunt 'met België als het kan, zonder als het moet' hoogst dubbelzinnig is. De reactie van Dedecker? "Op het partijcongres werd een amendement van de jongeren voor onafhankelijkheid weggestemd. Dat is dus duidelijk." (*Metro*, 16.06.2008). Inderdaad, heel duidelijk.

Compensaties voor Franstaligen

Niet alleen over Vlaamse zelfstandigheid en de Belgische monarchie brengt de voormalige judocoach een ietwat andere politieke boodschap aan de overzijde van de taalgrens. Ook inzake het dossier Brussel-Halle-Vilvoorde is zijn houding angstwekkend toegeeflijk. Terwijl de hele Vlaamse Beweging terecht van mening is dat de splitsing van het veelbesproken kiesarrondissement perfect in overeenstemming zou zijn met de Grondwet, dacht Dedecker in *Le Soir* (13.08.2008) hardop na over "compensaties" voor de Franstaligen. "Bij een splitsing moet er een compensatie gevonden worden voor Reynders," zegde hij letterlijk. De gewaarborgde vertegenwoordiging van de Vlamingen in Brussel noemde de LDD-kopman zelfs zonder meer "antidemocratisch". Jean-Marie Dedecker gaf al meermaals te kennen dat zijn partij ook in Wallonië wil deelnemen aan verkiezingen. LDD kan volgens hem in het zuiden van het land staan voor 'les Libéraux pour la Démocratie Directe'.

Onduidelijk programma

Dat Jean-Marie Dedecker over het paarse druggedoogbeleid niet altijd heldere standpunten innam, net als over het vreemdelingensterecht en de toetreding van Turkije tot de Europese Unie, lijkt intussen alweer vergeten. Maar ook vandaag doen een aantal programmapunten van LDD op zijn zachtst gezegd de wenkbrauwen fronsen. Zo kan voor Vlaams Belang absoluut geen sprake

zijn van nieuwe gastarbeid verpakt als 'economische immigratie' - iets waarvoor Lijst Dedecker wél actief pleit.

"We weigeren op dit moment zelfs een motie van het VB over vrije meningsuiting te ondertekenen, ook al komen ze maar één stem tekort" verklaarde Dedecker afgelopen zomer trots aan *De Morgen* (2.07.2008). Daarmee doelde hij op de goedkeuring van het 'anti-discriminatiedecreet' in het Vlaams Parlement, dat niet alleen zware straffen voorziet voor personen die aanzetten tot zogenaamde 'discriminatie', maar daarenboven het politieke debat over integratie verder bemoeilijkt. Lijst Dedecker weigerde met het Vlaams Belang een motie te ondertekenen die de goedkeuring van het decreet minstens met enkele maanden zou hebben uitgesteld. Het vrijwaren van de netwerken in de media gaat voor op principiële stellingnames, ook als het over vrije meningsuiting gaat.

Vehikel voor ministerpost

Zou Jean-Marie Dedecker bij de VLD ooit rel hebben geschopt indien hij van Guy Verhofstadt en Karel De Gucht minister had mogen worden? De vraag stellen, is ze beantwoorden. Dedecker wordt minder gedreven door idealisme dan door de drang om 'erbij' te zijn. Met dat doel voor ogen geeft zijn partij heel wat merkwaardig politiek bochtenwerk ten beste.

In Vlaams Belang Magazine van oktober stelde Vlaams Belang-voorzitter Bruno Valkeniers het als volgt: "De protestpartijen die nu hoge ogen gooien en schijnbaar groeien als paddenstoelen, zijn slechts een tijdelijk fenomeen. Eénmanspartijen zijn veelal een vehikel om de kopman aan een ministerportefeuille te helpen. Het verschil met het Vlaams Belang? Wij willen geen deel uitmaken van het establishment. Het Vlaams Belang is geen protestpartij, maar een principiële programmapartij. Een buitenbeentje in de Vlaamse politiek."

De LDD-kopman is een laattijdig uitvloeisel van de in de jaren negentig door de media opgefokte 'politiek van de perceptie'. Dedecker is een soort West-Vlaamse Stevaert, weinig meer dan dat. Dat LDD dus weinig meer zal blijken dan een strovuur dat enkele jaren zal branden en dan doven, is dan ook nu al zeker.

Tom Van Den Troost

Geen onderzoek na bankcrisis

Het leek de Belgische machthebbers goed uit te komen: een financiële crisis die de aandacht van het vastlopen van het Belgische politiek systeem wat kon afleiden.

De financiële crisis vond haar oorsprong in de VS.

Maar terwijl premier Leterme het beheersen van de bankcrisis wilde gebruiken om politiek eerherstel te krijgen, bijt hij ook hier de tanden stuk in het versleten Belgische systeem. Opnieuw een dossier waar Leterme met lege handen achterblijft, en dan hebben we het nog niet gehad over de schijnbegroting die hij heeft afgeleverd.

Een terugblik

De ineenstorting van het internationale financiële systeem vond haar oorsprong in de VS. Daar was sinds een vijftal jaren een systeem gegroeid van goedkope leningen. Dit zette vele burgers er toe aan om zware leningen op te nemen. Toen de zakenbanken deze risicovolle hypotheken onderling begonnen te verhandelen onder het keurmerk "betrouwbaar" was de kern van het probleem geboren. De banken haalden hoge winsten, de managers kwamen in het nieuws met hun extravagante bonussen en vergoedingen. Maar er kwam een einde aan de

gratis leningen, de intresten klonnen en vele mensen konden hun leningen niet langer betalen en werden gedwongen hun huis te verkopen. In de bankwereld draaien de zaken rond vertrouwen, vertrouwen dat degenen aan wie je een lening geeft, dit geld ook kan en zal terugbetalen. Door het failliet van een belangrijke Amerikaanse zakenbank raakte dit vertrouwen tussen banken onderling totaal zoek. Banken die op korte termijn geld nodig hebben, komen daardoor in moeilijkheden.

Hand overspeeld

Tegen deze dreigende achtergrond moest Fortis de overname van de Nederlandse topbank ABN Amro rond krijgen. Dit moest de dure kers op de taart worden van het jarenlange overnamebeleid van het topmanagement van Fortis onder leiding van graaf Lipens, steunpilaar van het vorstenhuis. De Nederlandse overheid kon dit initiatief niet echt smaken maar kon het ook niet tegenhouden. De prijs werd opgedreven en de overname ging

door. Want Fortis moest het wraakinstrument worden van de Belgische financiële baronnen tegen de bank die het eind de jaren '90 gewaagd had de Generale Bank te willen overnemen. Maar door haar wilde wraakplannen moest de Fortis-leiding op zoek naar geld dat ze nog niet had. Ze moest beroep doen op de internationale markt waar het vertrouwen ondertussen volledig zoek was. De slechte internationale toestand is dus slechts zijdelings de oorzaak van de teloorgang van Fortis. Indien men tijdig de zaak had afgeblazen of de kapitaalstructuur had willen openzetten voor de Nederlandse maatschappijen waarvan ze de aandelen van ABN Amro wilde opkopen, had het zover niet moeten komen. Maar dan zou Fortis een Nederlandse onderneming geworden zijn terwijl het net de bedoeling was de Nederlanders een serieuze hak te zetten. Dus volhardde de Belgischgezinde top in de boosheid. Maar zo werd Fortis aangeschoten wild en eind september liep het volledig mis. Een bankroet dreigde. Leterme kon op de proppen komen als grote redder.

Uitverkoop aan de Fransen

Terwijl Leterme eind september nog aan het nagenieten was van zijn eerste, naar eigen zeggen doortastende ingreep bij Fortis, breidde de crisis zich toch uit. De ingrepen bij Fortis hadden de markt niet overtuigd en tevens kwam ook een andere Belgische grootbank, Dexia, onder vuur. Door het Belgisch spelletje paniekvoetbal dat daarop volgde, zag de Nederlandse overheid alsnog haar kans schoon en kocht ze het Nederlandse deel van Fortis en ABN Amro aan soldenprijzen op, terwijl het Franse BNP-Paribas ook haar doelstellingen kon waarmaken en de beste Belgische brokken uit de brand sleepte. Zo werd de Fortisholding een lege doos en blijft de Fortisaandeelhouder met de kruimels achter.

In het Dexiadossier moest Letermé het opnemen tegen Sarkozy, want net het Franse deel van Dexia zat door haar banden met het noodlijdende Amerikaanse FSA in de problemen. Sarkozy wilde van geen afsplitsen weten, zette de Belgische regering met haar rug tegen de muur en greep de macht bij Dexia. Maar ook deze maatregel was onvoldoende. Het kapitaal van het ACW, een belangrijk aandeelhouder van Dexia kwam in gevaar. Daarom werd Dehaene van stal gehaald en kreeg de bank een staatswaarborg. De onmacht van de Belgische regering blijkt totaal.

Zoals Gerolf Annemans het in zijn tussenkomst in de Kamer stelde: "Het is immers frappant dat in beide dossiers de Franse belangen als grote overwinnaars uit de bus komen. Het blijft dan ook een open vraag of andere opties serieus onderzocht zijn. Waren er dan echt geen andere instellingen geïnteresseerd in een uitgebreid kantorennet en miljoenen Belgische klanten? In 1992 slaagde Zweden er in een soortgelijke crisis te bezweren door een tijdelijke nationalisering van banken. Waarom werd een dergelijk scenario, weliswaar onder strenge voorwaarden over de duur en het management, niet overwogen? Werden er eerlijke mogelijkheden opgehouden voor andere kandidaten dan BNP? Allemaal vragen zonder antwoord en tegen de achtergrond van de weinig geruststellende veronderstelling dat de belangen van kleine beleggers en spaarders duidelijk ondergeschikt bleken te zijn aan de grote halfpolitieke symboolwaarde van Fortis voor de aftandse Belgische francofiële en financieel-economische elite."

Banksector politiek besmet?

Het is inderdaad opvallend dat het net de meest politiek besmette banken zijn die onderuit gingen in de Belgische kredietcrisis. De geschiedenis van Fortis als erfgenaam van de Generale Bank staat bol van de regimegunstige ingrepen waarbij het staatshoofd vaak een belangrijke rol speelde. Ook het bestuur van Dexia als bank van de gemeenten en met het ACW als één van de belangrijke aandeelhouders, is volgestouwd met politici. Politici die niets hebben zien aankomen? De overheid heeft ook gefaald door het ondermaatse toezicht op de banken, met instellingen die ook niet vreemd zijn van politieke smet en invloed. Maar de prijs voor de smerigste truc gaat naar PS'er Guy Quaden, de gouverneur van de Nationale Bank.

Om het vertrouwen van de bevolking te herstellen, pleitte Anke Van dermeersch voor een duidelijker onderscheid tussen een tak 'commerciële banken' en een tak 'investeringsbanken'

Door zijn verklaring dat er nog banken in moeilijkheden zouden kunnen komen, dreigde hij de banken die tot dan buiten schot gebleven waren, zoals het Vlaamse KBC en het Nederlandse ING, mee te trekken in de crisis. Hoe verklaart men anders dat daags na zijn uitspraken het aandeel van KBC zonder aanwijsbare reden 15% lager noteerde?

Onderzoekscommissie noodzakelijk

Maar welke lessen kunnen er uit deze crisis getrokken worden? En hoe kunnen we de bescherming van onze spaarders verbeteren? Dat zijn nu de vragen waar het om draait. Daarom was onze partij bij monde van Kamerlid Hagen Goyvaerts de eerste om een parlementaire onderzoekscommissie te eisen. Het vreemde is dat het net de VLD en de CD&V zijn die de grootste tegenstanders zijn van een dergelijke commissie. Welke geheimen hebben zij te verbergen of welke potjes moeten hier gesloten blijven?

Ook senator Anke Van dermeersch liet zich opmerken met een aantal voorstellen voor een betere overheidscontrole en een pleidooi voor een duidelijker onderscheid tussen commerciële en investeringsbanken. Ze brak ook een lans voor meer duidelijkheid en openheid door betere en strengere toegepaste boekhoudkundige normen. Ook is duidelijk dat het onafhankelijke

Vlaanderen van de toekomst, zonder de invloed van de belgicistische haute finance, alleszins beter het hoofd zal kunnen bieden aan buitenlandse druk. Vlaamse soevereiniteit is dan ook net als Nederlandse of Franse soevereiniteit een betere waarborg voor Vlaams spaargeld dan de loze beloften van een op Frankrijk gerichte Belgische regering.

Joris De Vriendt

Wie over dit onderwerp een grondiger analyse wil lezen of in het algemeen meer wil lezen over financieel-economische thema's en onderwerpen, kan zich gratis abonneren op de "FINANCIËEL-ECONOMISCHE COMMENTAREN" een tweemaandelijks uitgave van de Vlaams Belang Studiedienst.

Abonneren via:
fec@vlaamsbelang.org

Schijnbegroting van een anti-Vlaamse regering

Op dinsdag 14 oktober hield de Belgische eerste minister Yves Leterme zijn regeerverklaring in de Kamer en stelde hij de federale begroting 2009 voor.

Leterme voelt de bui al hangen wanneer hij het spreekgestoelte betreedt.

Van die begroting beweert hij dat ze in evenwicht is, hoewel iedereen weet dat dat een grove leugen is. En zelfs als er werkelijk een evenwicht was, dan zou dat nog een zwaktebod geweest zijn. Want om de toekomstige pensioenen te kunnen betalen moest er eigenlijk een overschot zijn. Maar de regering Leterme-I wordt gedomineerd door de Franstaligen en trekt zich van de vergrijzing, die vooral in Vlaanderen oprukt, geen bal aan.

Begrotingstekort

In zijn regeerverklaring had Leterme het over niets anders dan de financiële en economische crisis: "We beleven stormachtige tijden. De grootste financiële crisis van de jongste honderd jaar. Haar omvang en draagwijdte zijn zonder voorgaande. Zij treft de hele wereld economie. In tal van landen daveren financiële instellingen op hun grondvesten. Ook ons land bleef er niet gespaard van."

Juist daarom is het zo vreemd en ongeloofwaardig om de begroting te baseren op het te optimistische econo-

mische groeicijfer van 1,2 %, in plaats van 0,2 %, dat veel dichterbij de waarheid ligt. Voorts gaat Leterme ervan uit dat de gemeenschappen en gewesten in 2009 samen 800 miljoen euro zullen opzij zetten om de federale begroting te steunen. Vlaanderen moet daarvan 500 miljoen euro voor zijn rekening nemen. In het Vlaams Parlement ontkende de Vlaamse regering echter dat zij in 2009 genoeg marge zou hebben om die doelstelling te halen. Ook de Brusselse regering liet al weten niet te kunnen voldoen aan de verwachtingen van Leterme. Met andere woorden: de federale begroting is niet in evenwicht. Er is een tekort.

Eenmalige maatregelen

Leterme haalde ook een groot deel van de mosterd bij de paarse regeringen van Verhofstadt. In zijn tussenkomst verwoordde Gerolf Annemans het zo: "Begrotingsgewijs had u net zo goed Verhofstadt IV kunnen zijn geweest. Lijken uit de kast. Overschatte of gemanipuleerde parameters. Doorschuif-

operaties. En dan heb ik het, meneer de voormalig CD&V-oppositieleider nog niet eens over de eenmalige maatregelen. Ik ga daar niet veel meer over zeggen dan dat ik u zal besparen voor te lezen wat er in deze kaft zit. Een kaft met tussenkomsten, vrije tribunes, uitroepen, krijstnummertjes en politieke stuntnummertjes, hier in – en rond dit parlement door de Crem, en Vandeurzen, Devlies, Bogaert en Leterme zelf en masse uitgegoten over de hoofden van de paarsgroene en nadien paarse excellenties inzake de gruwel van eenmalige maatregelen, de zogenaamde one-shots.

En oh ja: de CD&V-ers hebben nu zoals echte paarse politici in naam van de perceptie een zinnetje van buiten geleerd waarin ze zeggen: eenmalige maatregelen ja, zolang ze maar de toekomst niet belasten. Maar wat voor een paars bedrog is dat dan weer? De reservefondsen van uw ondernemingen leegroven, is dat goed bestuur? Is dat gratis? Worden die fondsen door de Heilige Geest terug gevuld? Wat een

Federale begroting: de rekening klopt niet.

komedie allemaal! Wat een bedrog! Wat een hoog Verhofstadt-gehalte."

De eenmalige maatregelen die Vlaams Belang-fractie-leider Annemans zwaar op de korrel nam, smukken de begroting op ter waarde van 1,8 miljard euro. Er waren echter geen cijfers op papier voorhanden. Er werd alleen mondeling aan de pers verklaard dat het ging om extra dividenden bij Belgacom en De Post, eenmalige ingrepen bij de Nationale Bank en Delcredere, en eenmalige ingrepen uit het bankgarantiefonds. En hoewel er een grote ruzie bestaat tussen de regering en de Franse energiereus GDF-Suez over de 250 miljoen die in 2008 moet betaald worden, wordt in de federale begroting 2009 opnieuw 500 miljoen euro bij de nucleaire producenten gehaald.

Het ergste van al is nog dat de regering Leterme-I bepaalde belastingverhogingen twee dagen lang verborgen hield voor het parlement. In zijn regeerverklaring zweeg de eerste minister in alle talen over de accijnsverhoging op diesel en benzine ter waarde van 159 miljoen euro. Zijn dat de koopkrachtmate-regelen waarvoor er zo nodig een federale regering moest worden gevormd?

Over de accijnsverhoging op diesel en benzine repte Leterme met geen woord.

Vlaamse gepensioneerden zijn de dupe

Kortom: de begroting van de regering-Leterme, die een anti-Vlaamse regering is omdat ze slechts door een minderheid van de Vlaamse leden van de Kamer wordt gesteund, hangt met spuug en plaktoew aan elkaar. Deze begroting toont aan dat structurele begrotingsevenwichten onmogelijk zijn in een Belgische context. De budgettaire tekorten van 2008 en 2009 zullen ervoor zorgen dat de Belgische staats-schuld verder aangroeit. En omdat de economie in 2009 nauwelijks zal groeien, zal ook de schuldgraad opnieuw stijgen. Voor het eerst sinds heel lang. De eersten die daar de dupe van worden zijn de Vlamingen op leeftijd, die leven van een pensioen.

Evert Hardeman

Uit de toespraak van Gerolf Annemans over de financiële crisis:

"In heel het dossier is de Europese gedachte momenteel ver weg. On n'est jamais mieux servi que par soi-même. Maar terwijl andere Europese lidstaten terugvallen op hun eigen staats-structuur om de financiële problemen in hun land op te lossen, kijkt Leterme naar Parijs. 'Eigen volk eerst' blijkt in de meeste lidstaten geen vies begrip als het over de belangen van de eigen spaarders gaat. België daarentegen blijkt niet in staat zelf voor een oplossing te zorgen, maar zoekt in een struisvogelreflex bescherming en hulp bij zijn grote Franse buur.

Het is immers frappant dat in beide dossiers de Franse belangen als grote overwinnaars uit de bus komen. Het blijft dan ook een open vraag of andere opties serieus onderzocht zijn."

"Het onafhankelijke Vlaanderen van de toekomst, zonder de invloed van de belgicistische haute finance, zal alleszins beter het hoofd kunnen bieden aan buitenlandse druk. Vlaamse soevereiniteit is dan ook net als Nederlandse of Franse soevereiniteit een betere waarborg voor Vlaams spaargeld dan de loze beloften van een op Frankrijk gerichte Belgische regering, die er niet beter op vindt dan financieel-economische sleutelposities te besta-fen met mensen als Etienne Davignon en, tot op heden, Maurice Lippens. Van hen is geweten dat zij rechtstreeks aan het Hof rapporteerden. Hun francofiele vooringenomenheid houdt bij ernstige financiële stormen reddende alternatieven uit beeld, wanneer die te Nederlands, Duits of Angelsaksisch getint zijn. De casussen Fortis en Dexia leggen hier eens te meer getuigenis van af. ING bleef netjes uit beeld. BNP-Paribas verscheen als redder in nood, maar het Fortis-schip was toen al verder lek geslagen en de financiële verliezen explosief toegenomen."

Krantencommentaren

"Interessanter is na te gaan waarover de eerste minister in het parlement niet of slechts heel summier sprak. De staats-hervorming bijvoorbeeld. Toch een 'wezenlijk onderdeel' van het regeerakkoord, dixit de premier talloze keren. Nu was het niet meer dan een paar seconden waard. Yves Leterme is het communautaire liever kwijt dan rijk, zoveel is duidelijk. Over asiel en immigratie was de passage ook bijzonder kort. (...) Over de begroting 2009 heeft Yves Leterme ook niet bijster veel gezegd. Hij zal wel weten waarom ook. Op papier is ze in evenwicht, maar geen mens die dat gelooft."

Paul Geudens in
Gazet van Antwerpen, 15.10.2008

"De crisis aanpakken, zekerheid en vertrouwen geven", zo claimt de premier in de titel van zijn rede die hij gisteren voor de Kamer en nog eens voor de Senaat te berde bracht. Maar als er iets is dat de premier niet doet in zijn *state of the union*, is het net 'zekerheid en vertrouwen' geven. Zekerheid over de pensioenen? Verschoven naar een 'Nationale Pensioenconferentie' in het najaar. Zekerheid over de migratie en het asielbeleid? Verbannen naar een 'totaalaanpak' waar eigenlijk geen mens in gelooft. Zekerheid over een geloofwaardige strafuitvoering? Het hoongelach in het parlement zei genoeg. (...) Maar vooral: geen zekerheid over de begroting. De premier fietste met een enorme bocht rond de cijfers heen."

Peter Vandermeersch in
De Standaard, 15.10.2008

"Eerste minister Leterme rondde gisteren zijn beleidsverklaring af met een oproep tot iedereen om verantwoordelijkheid op te nemen. Alleen dan kan men de uitdagingen en problemen waar het land voor staat aanpakken. Goed gezegd. Het was nog beter geweest, mocht zijn regering dat ook effectief hebben gedaan. Maar het lukt dus niet. De communautaire tegenstellingen waren te groot voor een staats-hervorming. Nu zijn de ideologische tegenstellingen te groot voor kracht-dadige sociaal-economische beslissingen. Het maakt dat de regering-Leterme een regering van lopende zaken is geworden tot de verkiezingen van juni volgend jaar. Dan moet er voor alles gekozen worden. Daarna kan men een laatste keer proberen om orde op zaken te stellen. Lukt het ook dan niet, dan hoeft dit land niet meer."

Eric Donckier in
Het Belang van Limburg, 15.10.2008

Linkse 'jeugdzonden'

Eens rechts, altijd fout. Het verleden van links wordt met de mantel der liefde toegedekt.

Het Groen-Links-Kamerlid Wijnand Duyvendak moest eind deze zomer ontslag nemen na de bekentenis dat hij betrokken was geweest bij een inbraak in het ministerie van Economische Zaken waarbij de plannen voor de bouw van een kerncentrale werden gestolen. De feiten dateren van 1985 maar zorgden in Nederland, ruim 20 jaar later, voor politieke naschokken. Duyvendak had zijn betrokkenheid altijd ontkend, maar nu de feiten zijn verjaard, pochte hij in een lofzang op zijn links-activistische verleden met de "erg succesvolle actie". Dat hij zich ophield in extreem-linkse kringen van krakers, anarchisten en communisten was bekend. Zo werd hij meermaals in verband gebracht met de terreurgroep RaRa (Revolutionaire Anti-Racistische Actie) die in de jaren '80 een reeks aanslagen pleegde op vestigingen van Makro en Shell. Hij was ook de motor achter het actieblad 'Bluf!' dat opriep tot gewelddadige acties, sabotage, inbraken en winkeldiefstal. In 1985 loofde het blad een beloning van 15.000 gulden uit voor het vermoorden van paus Johannes Paulus die toen op be-

zoek was in Nederland. Duyvendak publiceerde de adressen van enkele ambtenaren van Economische Zaken, met de nauwelijks verholten oproep om hen het vuur aan de schenen te leggen. Sommige actievoerders namen dat nogal letterlijk: er sneuvelen ruiten en een huis werd in brand gestoken. Het onfrisse verleden deed Duyvendak uiteindelijk de das om.

'Afrekening?'

In linkse kringen gaat men furieus tekeer tegen wat men al een "rechtse heksenjacht" noemt. *De Morgen* weent bittere tranen. Er komt een kraakverbod in Nederland en politici met een 'activistisch verleden' worden tot ontslag gedwongen, klinkt het in een emotionele kreet van verontwaardiging. "Zes jaar na de moord op Pim Fortuyn lijkt in Nederland het grote afrekenen met links definitief ingezet", gruwelt Bart Eeckhout. Maar - gelukkig - "de erfgenamen van Tolerant Nederland geven zich nog niet gewonnen." 'Tolerant Nederland', hallo? Die fameuze erfgenamen van 'Tolerant Nederland'

hebben wel de trekker overgehaald om Fortuyn uit de weg te ruimen. Fraaie tolerantie: kraakacties, ideologisch getinte inbraken, molotovcocktails en stadsguerilla, aanslagen op andersdenkenden. De linkse tolerantie tooide zich vaak met een bivakmuts...

Van Fischer tot Geysels

Ook in Duitsland is er altijd een zeer dunne marge geweest tussen linkse politiek en buitenparlementaire, vaak gewelddadige acties of zelfs terrorisme. Zo geraakte de Groene politicus Joscha Fischer zwaar in nesten toen foto's uitlekten van krakersrellen waarbij hij gehelmd en met knuppel bewapend een politieagent te lijf gaat. Fischer slaagde erin directe banden met de Rote Armee Fraction te weerleggen, kreeg rugdekking van de socialistische bondskanselier Gerhard Schröder en bleef als minister op post. Een 'jeugdzonde' klinkt het verontschuldiging in de hoek van Duyvendak, Fischer en co. Nu nog. En aan linkse jeugdzonden wordt niet te zwaar getild. Neem nu Daniël Cohn-Bendit, Frans-Duits

Links uit zijn verdraagzaamheid.

kopstuk van de 'Groenen' en mogelijk meer dan louter zielsverwant van de RAF. Het bezige bijtje van extreem-links hield destijds een kindercrèche-annex-school open onder het motto "vrijheid blijheid, laisser-faire, alles moet kunnen." Achteraf kwam aan het licht dat peuters en kleuters in het kader van hun seksuele voorlichting – je kan er nooit vroeg genoeg mee beginnen, nietwaar – allerhande spelletjes moesten ondergaan die in het post-Dutrouxijdperk zeker onder de noemer pedofilie geklasseerd zouden worden. Maar toen kon en mocht dat allemaal. Zand erover. Of neem de populaire Jan Marijnissen, voormalig boegbeeld van de SP in Nederland. De SP werd door Mao Zedong clandestien gesponsord met honderdduizenden dollars. Marijnissen dreepte jarenlang met Stalin en Mao, net als Paul Rosenmöller trouwens, ooit Kamerlid en boegbeeld van GroenLinks. Rosenmöller begon zijn politieke carrière bij de Groep Marxisten-Leninisten, een clubje dat vurig pleitte voor de 'gewapende revolutie' en zelfs geld inzamelde voor het Cambodjaanse terreurregime van Pol Pot. Maar zegt Rosenmöller daarover: "spijt is iets wat niet bij mij opkomt." In België lopen er ook wel wat politici rond met een duister verleden in allerhande obscure en extreem-linkse clubjes. Frank Vandenbroucke bijvoorbeeld, of Johan Vande Lanotte. Mieke Vogels en Jos Geysels...

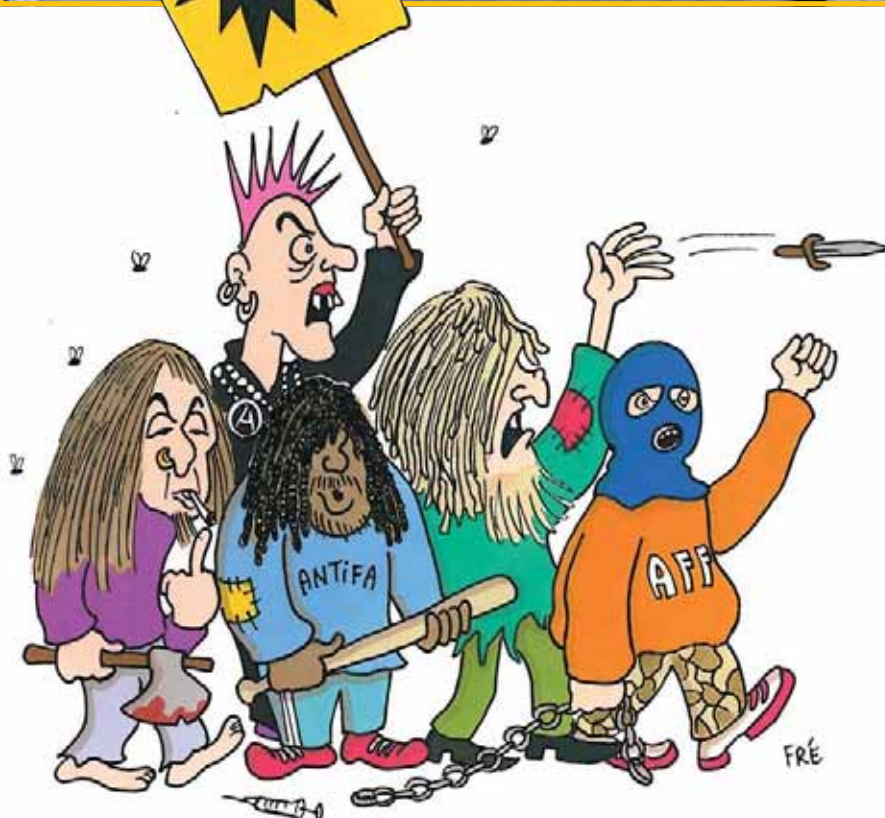
Links fascisme

Ach, iedereen maakt wel eens een fout. Fouten zijn menselijk en wie ze nadien ruiterlijk erkent, verdient respect. Maar dat is bij links niet aan de orde. Het zou nochtans wenselijk zijn mocht de linkerzijde (ook bij ons) eindelijk verantwoording afleggen voor het geweld uit de jaren '70 en '80. Voor hun gewillige collaboratie met linkse dictators uit het Oosten, Afrika en Zuid-Amerika. Meindert Fennema, hoogleraar en zelf lid van GroenLinks, twijfelt aan de democratische ingesteldheid van de radicale achterban van zijn partij. Volgens hem zien radicale activisten als Duyvendak de democratie nog altijd als een noodzakelijk kwaad. Illegale, gewelddadige acties worden tegenwoordig afgekeurd, niet omdat ze moreel verwerpelijk zijn en niet thuishoren in een democratie, maar omdat er vandaag geen maatschappelijk draagvlak meer voor is. De stilzwijgende teneur in extreem-linkse hoek is gebleven: het doel heiligt de middelen. Jacques Presser, auteur van een standaardwerk over de Jodenvervolging in Nederland, betoogde ooit dat het fascisme, als het nog eens terugkeert, zich zal aandienen in

de gedaante van het anti-fascisme... Profetische woorden. "Extreem-links kan je niet beter typeren", schrijft Bart Jan Spruyt (*Elsevier*, 23.08.08). "De aanhangers presenteren zich als de grote bestrijders van het fascisme, maar zijn in hun denken en handelen zo fascistisch als de pest." De publieke opinie heeft dat begrepen en steekt de verontwaardiging over de linkse hypocrisie niet meer weg. Een verontwaardiging die zich, aldus Bart Jan Spruyt, richt "tegen het eeuwige gevreet uit de staatsruif van al deze mensen, en tegen hun pogingen andersdenken bij voorbaat monddood te maken – door morele verhevenheid voor te wenden en elke kritiek op bijvoorbeeld het multiculturele ideaal direct te associëren met bruine hemden en

stampende soldatenlaarzen, en de eigen flirt met moordenaars als Lenin, Mao, Ché en Castro met valse sentimenten als vertederende jeugdzonden voor te stellen." Die zit. De grote revolutie heeft extreem-links niet kunnen ontketen. Maar hun aanhangers hebben – ook bij ons – wel succes geboekt met hun mars door de instellingen. Of ze daarbij hun autoritaire ideeën van weleer hebben afgezworen is niet altijd duidelijk. Welke journalist, welke krant, welk blad heeft de moed om het hen te vragen en eens te spitten in het duistere verleden van onze rood-groen-linkse excellenties?

Ludo Leen

Links geweld

Op 7 oktober plande de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) een debat in de Gentse Blandijn over de samenwerking tussen Vlaanderen en Nederland.

Jean-Marie De Decker, Mark Demesmaecker, Andries Postma en Filip Dewinter gingen de figuurlijke degenen kruisen in een van de aula's van de universiteit. Zover is het echter niet gekomen. Linkse studenten – gaande van de SP.A-jongerenorganisatie Animo en Groen tot gewelddadige anarchist – mobiliseerden voor “een vreedzame protestactie”, die moest beletten dat de universiteit een podium zou bieden voor “haat en geweld”.

Reeds enkele uren voor de aanvang van het toegelaten debat werd het gebouw afgesloten door een bende gemaskerde krakers. Alles wat los zat of af te breken was, werd gebruikt voor het opwerpen van barricaden. Een groep van 30 NSV-studenten die een aula vrijhield van 'verdraagzamen' werd urenlang gegijzeld en belaagd. Blikjes, flesjes, ijzeren staven, de inhoud van een brandblusser en zelfs de brandslang werden op hen gericht. Buiten was het al niet veel beter. Op het moment dat een van de sprekers, Filip Dewinter, de universiteit wilde binnen gaan, registreerden de aanwezige camera's wat links verstaat onder 'vreedzaam'. Tientallen

stortten zich op Dewinter en zijn medewerker. Stokken, stenen en vuistslagen vlogen door de lucht. Een lid van de ordedienst werd tot bloedens toe geslagen op zijn hoofd. Uiteindelijk ontzette de politie met het waterkanon Filip Dewinter en zijn medestanders. De rector besloot daarop het debat af te gelasten en te plooiën voor de 'anti-fascistische' straatteer. Dat deze organisaties erkend en zelf gesubsidieerd

worden voor hun 'activiteiten' is onbegrijpelijk.

De drie parlementsleden dienden een dag later samen klacht in tegen het Progressief Studentenfront. Ze betreunden dat zelfverklaarde anti-fascisten uiteindelijk fascistische middelen gebruiken om de vrije meningsuiting te fnuiken.

Hans Verreyt

'Oriana Fallaci'-prijs

Op 14 en 15 september was Filip Dewinter op uitnodiging van de 'Associazione Un Via Per Oriana' te gast in Firenze op de herdenking van Oriana Fallaci.

Deze manifestatie werd gehouden ter ere van de 2 jaar geleden overleden journaliste Oriana Fallaci. Fallaci was een bekende progressieve journaliste die gedurende haar lange carrière zo wat alle grote wereldleiders interviewde. Na 9/11 schreef ze twee ophefmakende boeken, 'De kracht van de rede' en 'De woede en de trots', waarin ze bijzonder scherp uithaalde naar de islam en het multiculturalisme.

Het thema van de manifestatie was 'islamofobie en vrijheid van meningsuiting'. Filip Dewinter voerde er het woord samen met o.a. de Joodse auteur Bat Ye'or – auteur van o.m. het bekende boek Eurabia: the Euro-Arab

Axis – , de Amerikaanse publicist Robert Spencer en verschillende Italiaanse sprekers. Ter gelegenheid van zijn toespraak stelde Filip Dewinter: “Oriana Fallaci had een missie, haar missie bestond erin om de lafheid van de Westerse en Europese politici aan te klagen en de consensuscultuur van de Europese politiek te doorbreken. Na de aanslagen van 9/11 probeerde Fallaci met haar scherpe pen de ogen te openen van de Westerse intellectuele, politieke en maatschappelijke elite die collectief in slaap was gewiegd door het linkse multiculturele discours.”

Naar aanleiding van deze herdenking ontving Filip Dewinter de 'Oriana Fal-

laci'-prijs uitgereikt door Armando Manocchia, de voorzitter van 'Un Via Per Oriana'. Vorig jaar werd deze prijs uitgereikt aan Bat Ye'or. In zijn toespraak beklemtoonde Manocchia dat de prijs werd toegekend aan Filip Dewinter “omwille van de moed waarmee hij oproeit tegen de vloedgolf van de politieke correctheid”. Manocchia stelde: “Met 'Steden Tegen Islamisering' heeft Filip Dewinter een democratische verzetsbeweging opgericht die onze Europese identiteit en onze Westerse beschaving moet beschermen tegen de islamitische veroveringsgodsdienst.”

Wim Van Osselaer

Messias of Krijger?

Zal de nieuwe Amerikaanse president echt verandering brengen?

Als u dit artikel leest, weet u al of John McCain er al dan niet in geslaagd is het tij te keren. Bij het ter perse gaan van dit maandblad waren de peilingen immers ronduit negatief voor McCain met 43,8% tegenover Obama met 49,8%. Obama leek zegezeaker en haalde in de opiniepeilingen een voor een de swing states binnen. McCain was de *underdog*. Maar niets kan uitgesloten worden: in 1980 lag Ronald Reagan tien dagen voor de verkiezingen met 39% achter op Jimmy Carter met 47%. Reagan won uiteindelijk met 50,7% tegenover 41%. Daarenboven heeft McCain al meermaals zijn schijnbare politieke dood overleefd.

Als de aandacht verschuift naar de economie is dat vandaag in het voordeel van de Democraten. Nationale veiligheid en traditionele waarden zijn dan weer in het voordeel van de Republikeinen, maar die lijken volledig weggedrukt door de zwaarste financiële crisis sinds 1929, die ook zijn repercussies heeft in Europa. Daarmee lijkt het een verkiezing die de Democraten onmogelijk kunnen verliezen.

Averechts effect

Barack Obama wordt door zijn supporters voorgesteld als een 'transformatieve' kracht, een messias als het ware, die de hoop belichaamt dat Amerika na acht jaar Bush terug op het 'goede pad' kan geraken. Daartegenover staat John McCain, een oorlogsveteraan die ervaring maar ook stoutmoedigheid als troef heeft. Zijn reputatie als dwarsligger in zijn eigen partij speelt hem parten en wou hij omzeilen met de keuze voor de sociaal-conservatieve Sarah Palin als vice-presidentskandidaat.

Bij het derde en laatste presidentiële debat ging McCain in de aanval en wist hij goed te scoren. Maar vaak is het niet zozeer de inhoud die de doorslag geeft. Zo ook bij dit debat: McCain kwam hooghartig over, zijn minachting was voelbaar in zijn houding terwijl Obama zich respectvol opstelde. De strategie van

de McCain-campagne om Obama te linken aan de zwarte racistische dominee Jeremiah Wright en de extreemlinkse terrorist William Ayers – alhoewel die terecht was – heeft een averechts effect gehad. Die negatieve campagne heeft vele onafhankelijke kiezers, die vroeger de basis uitmaakten van McCain, vervreemd.

Obama is zowat de meest linkse Democraat in het Congres. Dat blijkt duidelijk uit de classificatie van de *American Conservative Union*. Die houdt het stemgedrag van de Congresleden nauwgezet bij. De onderwerpen gaan van belastingen tot overheidsuitgaven en van nationale veiligheid tot abortus. Op een schaal van 0 tot 100 worden de congresleden geschat naar hun politiek-ideologische positionering van 'liberal' tot 'conservative'. McCain mag met 82,16% dan niet de meest conservatieve senator zijn, het verschil met de 7,67% van Obama is frappant. Obama is gewoonweg een socialist, een politieke ideologie die in de VS niet tot de *mainstream* behoort.

Democratische almacht?

Het ziet er naar uit dat de Democraten hun meerderheid in de Senaat en het Huis van Afgevaardigden nog zullen

versterken. Met het presidentschap erbij zouden ze hun linkse agenda volledig kunnen doordrukken. Het gevaar bestaat zelfs dat de Democraten 60 senaatszetels (op een totaal van 100) binnenhalen en daarmee de Republikeinse oppositie de mogelijkheid ontnemen te filibusteren. Toch hebben Amerikanen nog altijd een voorkeur voor een gedeelde macht in Washington. De Republikeinen hebben die boodschap te weinig in de verf gezet.

Dat zowel McCain als Obama de gevangenis van Guantanamo Bay wil sluiten, betekent niet dat er een einde zal komen aan het buitenlands beleid van interventionisme. Op dat vlak staan beide kandidaten dicht bij elkaar dan wordt aangenomen. Jawel, Obama wil troepen terugtrekken uit Irak maar dan wel om ze in te zetten in Afghanistan. McCain wil de oorlog voortzetten en winnen in Irak. Beiden aanvaarden echter het uitgangspunt van de 'global war on terror', uitgetekend door de regering-Bush. Voor McCain ligt de frontlinie in Irak, voor Obama in Afghanistan.

Jan Lievens

Rechts enige en grote verkiezingsoverwinnaar!

Vier jaar nadat ze definitief was afgeschreven, herrijst de nationale rechterzijde als een feniks uit haar as.

Met 34 zetels voor de FPÖ en 21 voor de BZÖ is rechts goed vertegenwoordigd in het Oostenrijks parlement.

Op 28 september vonden in Oostenrijk vervroegde parlementsverkiezingen plaats. Zoals voorspeld, kregen de regerende christendemocraten (ÖVP) en socialisten (SPÖ) rake klappen. De SPÖ verloor 5,6% en vestigde meteen haar naoorlogs diepterecord. Dat was ook het geval voor de christendemocraten, al was de ravage (- 8,7%) bij hen nog groter. De enigen die als overwinnaars uit de stembusslag kwamen, waren de twee partijen die met een rechts-nationaal programma naar de kiezer waren getrokken: de FPÖ (Freiheitliche Partei Österreichs) en de BZÖ (Bündnis für die Zukunft Österreichs).

De FPÖ is terug!

Een eerste winnaar was onmiskenbaar de FPÖ. De partij beleefde gedurende enkele jaren een turbulente periode. Toen de 'Freiheitlichen' na een historische verkiezingsoverwinning in 1999

toetraden tot de regering, begon de ellende. De partij slaagde er nauwelijks in haar stempel op het beleid te drukken. Het ging van kwaad naar erger en uiteindelijk wist niemand nog waar de FPÖ eigenlijk voor stond. De partij zwalpte van het ene interne conflict naar het andere en bij de opeenvolgende (deelstaat)verkiezingen hagelde het dan ook kiezingsnederlagen. Drie jaar geleden barstte de bom, en kwam het tot een scheuring. Gezien de politieke geloofwaardigheid van de 'Freiheitlichen'

ondertussen tot onder het vriespunt was gezakt, bood de scheuring alles bij mekaar genomen alleen maar nieuwe kansen voor de getormenteerde partij. Onder leiding van haar nieuwe voorzitter Heinz Christian Strache mat de FPÖ zich opnieuw een duidelijk rechts-nationaal profiel aan en sprak zij opnieuw over thema's waarover de traditionele partijen zwijgen. Reeds bij de parlementsverkiezingen van 2006 bleek dat de herwonnen duidelijkheid de ploeg rond Strache geen windeieren had gelegd. Met 11,2% boekte de FPÖ in vergelijking met de Europese verkiezingen van 2004 (toen de partij nog amper 6,5% van de kiezers wist te bekoren) een forse winst. Bij de verkiezingen van eind september slaagde

de FPÖ er niet alleen in haar steile klim uit het diepe dal verder te zetten, maar meldde ze zich opnieuw met een paukeslag op de Oostenrijkse politieke scène. Met 17,5% is ze immers opnieuw de derde politieke kracht in Oostenrijk.

Twede winnaar

De enige andere winnaar van de verkiezingen was Jörg Haider, die zo'n 10,7% van de

kiezers achter zich wist te scharen. Het voormalige FPÖ-boegbeeld brak begin 2005 met zijn vroegere partij een richting de BZÖ op. Bij de verkiezingen van 2006 haalde de nieuwe formatie slechts nipt de kies-

drempel van 4%. Weinig verbazend, aangezien ze in eerste instantie werd opgericht als vehikel voor verdere regeringsdeelname en de grootste onduidelijkheid bestond over het inhoudelijke project van het nieuwe partijtje. In de aanloop naar de jongste verkiezingen echter, kaartte Haider - die voor het eerst opnieuw aantrad als nationaal boegbeeld - echter opnieuw de klassieke FPÖ-thema's aan. Met succes, al dient gezegd dat ook het charisma van Haider ongetwijfeld bepalend is geweest voor het verrassende succes van de BZÖ. In de deelstaat Karinthië bijvoorbeeld, waar Jörg Haider ja-

renlang minister-president was, piekte de BZÖ tot bijna 40%. Een prestatie die tegelijk ook de vraag deed rijzen of de partij zonder haar boegbeeld eigenlijk wel levensvatbaar is. Een vraag die zich dezer dagen, na het plotse overlijden van Jörg Haider (zie verder), scherper stelt dan ooit tevoren.

Factor van betekenis

De verkiezingsuitslag van 28 september laat alvast weinig ruimte tot interpretatie. Vier jaar nadat de rechtshandige stroming door politiek en mediatic Oostenrijk definitief was afge-

schreven, zijn de 'Freiheitlichen' opnieuw een factor van betekenis. Wanneer de resultaten van de FPÖ en de BZÖ samengeteld worden, zoals menig commentator deed, is het rechtshandige kamp zelfs sterker dan ooit. Haar standpunten over thema's als identiteit, immigratie, criminaliteit, de EU en de Turkse toetreding weten onmiskenbaar een groot segment van de Oostenrijkse samenleving aan te spreken. De Oostenrijkse politieke klasse zou er dan ook goed aan doen dit duidelijke signaal niet langer te negeren.

Dirk De Smedt

Bij het overlijden van Haider

Nauwelijks twee weken na de electorale aardbeving van 28 september, ging een nieuwe schok door Oostenrijk. In de vroege ochtend van 11 oktober raakte namelijk bekend dat Jörg Haider aan het stuur van zijn wagen was verongelukt.

Onmiddellijk nadat het nieuws bekend raakte, kwamen vanuit alle politieke formaties blijken van medeleven en respect. Over de partijgrenzen heen werd hulde gebracht aan de uitzonderlijke politicus die Haider was en de manier waarop hij op de Oostenrijkse politiek gewogen heeft. Ook de Oostenrijkse bisschoppen betuigden openlijk hun medeleven. Huidig FPÖ-voorzitter Christian Strache reageerde geschokt op het heengaan van zijn voormalige strijdmakker en stelde dat, "ook wanneer onze wegen enkele jaren geleden scheidden, Haider een van de meest imponerende en grootste persoonlijkheden uit de Oostenrijkse politiek is." De christendemocratische ex-bondskanselier Schüssel stelde: "Op een dag als vandaag moet de politiek zwijgen en moeten we hulde brengen aan de overledene." Eenzelfde toon was ook bij de linkse partijen te horen. Huidig SPÖ-bondskanselier Alfred Gusenbauer liet weten zwaar geschokt te zijn door het nieuws en betuigde onmiddellijk zijn medeleven aan de nabestaanden. De woordvoester van de Oostenrijkse groenen, Eva Glawischnig, noemde Haider "een van de belangrijkste politici van Oostenrijk" en voegde eraan toe dat "alles haar qua inhoud en stijl scheidde van Haider, maar dat ze juist daarom zo getroffen is door zijn plotse overlijden."

Op de massaal bijgewoonde uitvaart van Jörg Haider waren vertegenwoordigers uit alle politieke partijen aanwezig.

Wat een verschil met de sectaire politieke klasse in dit land. Toen Karel Dillen vorig jaar overleed, durfden slechts enkelingen uit andere politieke partijen openlijk hun medeleven betuigen. Zij die het deden - zoals Bart De Wever - moesten nadien spitsroeden lopen in de media. Van geen enkele politieke partij kwam een officiële reactie. Van de bisschoppen evenmin. De media vonden het nodig om na te trappen. Zo gaat dat in het zielige, kleingeestige België van de haat.

In *Journal* (10.05.2007) stelde Mark Grammens het toen als volgt: "Leefden we in een normaal land, dan zou het overlijden van Karel Dillen overal groot voorpaginanieuws zijn geweest en zouden de huldeblijken niet meer

te tellen zijn. Dillen was immers de man die als laatste Vlaming (...) een grote politieke partij uit de grond heeft gestampt. Bij ons kan dit niet, omdat het hele maatschappelijke leven wordt beheerst door de haat van het Belgische establishment jegens het Vlaams-nationalisme, waarvan Dillens partij de sterkste en radicaalste emanatie was en is. Dat politieke tegenstanders en de treurige bende die tegenwoordig het journalistendom in dit land vormt, niet de elementaire fairheid en objectiviteit bezitten om dit, gewoon als feit, dan toch tenminste in het aanschijn van de dood te erkennen, toont aan dat dit land dringend aan een geestelijke omwenteling toe is."

Oostenrijk, het land waar we enkele jaren geleden van het Belgische regime niet meer mochten gaan skiën, gaf ons de voorbije weken een voorbeeld van wat beschaving is.

Karel Dillen en Jörg Haider in het Europees Parlement.

“Een vrede die alle vrede onmogelijk maakte”

Negentig jaar geleden, op 11 november 1918 eindigde de Grote Oorlog, die door Solzjenitsyn een “razernij van zelfverminking” was genoemd, van leiders die “God waren vergeten”.

Ieper werd hard getroffen.

Tien miljoen mensen waren daarin omgekomen. Nooit eerder hadden koningen, keizers of presidenten zo gemorst met de levens van hun trouwe onderdanen. Het vertrouwen in de oude leidinggevende elites was voorgoed gebroken. Veel problemen die tot op heden onopgelost bleven, vinden hun oorsprong in de Grote Oorlog en de nasleep daarvan.

Tijdens de laatste maanden van de oorlog raasde een verschrikkelijke ziekte doorheen de oorlogvoerende landen, de zogenaamde ‘Spaanse griep’, die zich vanuit de Verenigde Staten over heel de wereld verspreidde. Er stierven tienduizenden jongemannen in overvolle opleidingscentra, militaire kampen, troepen-transportschepen en in de loopgraven. De medische wereld stond machteloos. Toen sloeg de epidemie over naar de burgermaatschappij. Waarschijnlijk heeft dat zelfs bijgedragen tot het ondertekenen van de wapenstilstand. Na het beëindigen van de vijandelijkheden maakte de ‘Spaanse griep’ nog meer slachtoffer dan de oorlog zelf. De schattingen variëren van twintig tot honderd (!) miljoen doden. In Duitsland braken in 1918 communistische revoltes uit, eerst

bij de marine, later zowat overal. De militaire situatie was al hopeloos, en die muiertijen betekenden het einde. Duitsland moest capituleren. Loyale legereenheden konden die revoltes neerslaan met de hulp van in allerijl opgerichte Freikorpsen. In Beieren konden de communisten zelfs een tijdlang de macht grijpen. Het werd allemaal nog erger doordat de geallieerden nog tot 1919 doorgingen met hun blokkade, zodat er overal voedseltekorten ontstonden. De Duitse nederlaag werd bezegeld door het Verdrag van Versailles. Duitsland kreeg buitensporig zware herstelbetalingen opgelegd. De Amerikanen waarschuwden al dat het land die nooit zou kunnen afbetalen, maar niemand luisterde nog naar redelijke argumenten. Duitsland moest al zijn kolonies afstaan, al zijn grote koopvaardijvloot, en zelfs één vijfde van zijn vissersvloot. Pas in 1989 (!) waren die herstelbetalingen volledig afgelost.

Nieuwe landen

Er werden kunstmatige staten gevormd zoals Tsjecho-Slowakije en Joegoslavië. Oostenrijk en Hongarije werden tot dwergstaatjes herleid. Roemenië werd kunstmatig vergroot. België kreeg de Oostkantons. Door het infame Verdrag van Trianon werden 3,3 miljoen Hongaren tegen hun wil onderdanen van andere staten, vooral in het Roemeense Transsylvanië, de Vojvodina en langs de zuidgrens van Tsjecho-Slowakije. Zuid-Tirol, dat nochtans volledig door Duitstalige Oostenrijkers werd bewoond, ging naar Italië. De Amerikaanse president Wilson had nieuwe staten willen vormen op basis van het zelfbeschikkingsrecht der volkeren, maar de Europese overwinnaars waren blind in

hun wraakzucht en hun triomfalisme, en zij leefden nog steeds in de oude imperiale denkwereld. Een positief gevolg van Versailles was dat het oude trotse Polen als een feniks uit zijn as herrees. Maar ook hier werden enkele gebieden ingelijfd die bij volksraadplegingen hadden gekozen voor aansluiting bij Duitsland. Wat Versailles en Trianon waren voor Europa, waren de akkoorden van Sykes-Picot voor het Nabije Oosten. Daarbij werden uit het oude Ottomaanse rijk verschillende Arabische staten gevormd, en die werden als mandaatgebieden tussen de Britten en de Fransen verdeeld. Minstens een van die staatjes daarvan was gedoemd in een orgie van bloedvergieten verscheurd te worden: Irak, waar Koerden, soennieten en sjiieten alleen met elkaar verbonden waren door hun wederzijdse haat. De Engelsen hadden de joden niet meer nodig en zij probeerden onder hun beloften van de *Balfour Declaration* uit te komen zonder al te openlijk contractbreuk te plegen. Ze pasten enkele perfide diplomatieke listen toe: ze gaven de strategisch gelegen Go-

Met de ondertekening van het Verdrag van Versailles werd de Europese kaart grondig hertekend.

“Van de NSV neem je nooit afscheid”

In het langverwachte tweede deel van 'Hier komt het oud Sint-Jorisgild' schildert Wim Van Dijk een kroniek van de Nationalistische Studentenvereniging van 1991 tot en met 2006.

Het tweede deel vangt aan in 1991 toen uzelf praeses was van NSV-Leuven. Hoe blikt u terug op die periode?

Met heel veel plezier. Ik verheer niet dat mijn studententijd de beste tijd van mijn leven was. Ik kwam aan het hoofd van de afdeling Leuven toen die een absolute bloeiperiode doormaakte, met zeer veel activiteiten en ook een groot ledenaantal. Ons verbondskot was toen het centrum van de wereld... Elke dag waren wij daar op post, om werk te verzetten of om plezier te maken. Ons engagement was zeer groot, onze verknochtheid aan de vereniging en aan elkaar nog groter. Dat was (en is) het unieke aan de NSV: we waren spreekwoordelijk getrouwd met de vereniging. Onnodig te zeggen dat het me wel mijn jaar heeft gekost, maar dat nam ik er graag bij.

De Leuvense professor Louis Vos schreef over het eerste deel dat de NSV wel degelijk een succesverhaal is, zeker vergeleken met de vele (extreem-) linkse studentenverenigingen. Hoe reageert u daarop?

Dat behoeft toch nuance. Veel 'waarnemers', zoals Vos, bekijken de NSV bijna uitsluitend vanuit zijn verhouding tot het Vlaams Blok/Vlaams Belang. Het feit dat de NSV inderdaad zeer veel kaders heeft geleverd aan de partij is daarbij allesoverheersend. Vanuit dat oogpunt is de NSV inderdaad een enorm succes: nooit eerder leverde een studentenvereniging op zo'n korte tijd zoveel politieke mandatarissen. Maar als je bekijkt welke impact de NSV heeft gehad op het brede studentenmilieu, dan komen we er mijns inziens niet zo goed vanaf. Net als extreemlinks opereerden we dikwijls eerder in de marge, maar links had het voordeel de studentstructuren deels in handen te hebben. Die situatie is vandaag de dag niet echt veranderd, al zijn er wel verschillen van stad tot stad.

Op 7 oktober jl. wou NSV-Gent een debat organiseren aan de universiteit. Dat werd met geweld verhinderd door extreemlinks dat het gebouw bezette. De tijden veranderen niet?

In Gent moeten we nog steeds vechten voor onze plek. Toch zijn de woeelige jaren '80 wel degelijk voorbij. Extreemlinks heeft eigenlijk alleen in Gent nog enige greep op een deel van de studenten, elders krijgen ze hun verhaaltjes nauwelijks nog verkocht. De reden waarom er zich in Gent nu toch een ernstig incident voordoet, is precies dat de NSV voor het eerst sinds lang de beschikking kreeg over een universitaire zaal. Links heeft dan maar voor een beproefde tactiek gekozen: keet schoppen en hopen dat wij ons laten meeslepen. NSV-Gent heeft zich echter niet laten vangen, al vrees ik dat de deuren van de UGent weer voor jaren dicht zullen gaan voor ons. Die intellectuele eerlijkheid lijkt de huidige rector dan toch niet te kunnen opbrengen.

Hoe ervoer u het schrijven van dit tweede deel, vergeleken met het eerste deel?

De samenstelling van het tweede deel verliep merkkelijk moeilijker. Dat had in de eerste plaats te maken met de gebrekkige archiefvorming. Vanaf einde jaren '90 brak volop het digitale tijdperk door. Ongetwijfeld op vele vlakken een zegen, maar voor de historicus meer dan eens een vloek. Briefwisseling verloopt ondertussen zo goed als volledig per mail, ledenbladen werden vervangen door elektronische nieuwsbrieven, foto's worden niet meer afgedrukt. Archieven

bevinden zich dus meer en meer op harde schijven, diskettes, cd-roms en dergelijke meer. Die dingen blijken dan meer dan eens te crashen of onleesbaar te zijn, zodat veel verloren is gegaan. Bovendien bleken de afdelingen en de individuele leden veel minder bezig geweest met een fatsoenlijke archiefvorming.

U zet zich ook vandaag nog in voor de NSV. Op welke manier?

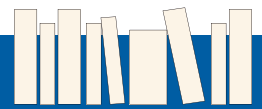
Ik ben voorzitter van de Oud-Studentenbond Brabant (die de oud-studenten van de afdelingen Leuven en Brussel groepeerde). Als dusdanig zetel ik in het nationaal praesidium van de NSV. Dit jaar heb ik mij ook de heractivering van de vzw-structuur aangetrokken. Daar was bijna vijftien jaar niets meer aan veranderd, met een juridisch vacuüm tot gevolg. Naast mijn bijdrage aan de nationale werking tracht ik natuurlijk af en toe eens een activiteit van een afdeling mee te pikken. Dan komt het 'oude verfrommelde lint op de frak'... Van de NSV neem je immers nooit afscheid, het 'semper fidelis' in-dachtig.

Hier komt het oud Sint-Jorisgild. 30 jaar Nationalistische Studentenvereniging

(NSV). Deel 2 (1991-2006) door Wim Van Dijk.

Bestellen via:
www.uitgeverijegmont.be of
 0472 60 35 52
 (tijdens de kantooruren)

Een sociaal-economische geschiedenis van de Vlaamse Beweging

Jan Lievens

De jonge historicus Olivier Boehme liet zich eerder al opmerken met zijn interessante studie over de 'Revolutie van Rechts' in Vlaanderen tijdens het interbellum. In zijn tot boek uitgewerkte doctoraal proefschrift 'Greep naar de markt' presenteert Boehme een ideeënhistorische benadering van zowel de sociaal-economische als politiek-ideologische dimensies van het Vlaamse streven naar autonomie tussen de twee wereldoorlogen. Prof. dr. Herman Van Goethem schrijft in de inleiding: "Dit boek is een mijlpaal in de geschiedenis van de Vlaamse Beweging in de jaren 1918-1940." De titel is een knipoog naar de studie 'Greep naar de macht' van Bruno De Wever over het VNV.

Het feit dat de economische agenda van de Vlaamse Beweging zo onderbelicht is gebleven, heeft volgens Van Goethem veel te maken met 'politieke historici' die weinig afweten van economie. Er is vooral veel onderzoek gepleegd naar de taal- en cul-

tuuraspecten van de Vlaamse Beweging, de vele organisaties, de Nieuwe Orde en de collaboratie. Sociaal-economische historici hebben weinig belangstelling gehad voor de Vlaamse Beweging. Alleen al daarom is deze studie zo belangrijk.

Als vader van het Vlaamse economische denken wordt Lodewijk De Raet aangeduid, die in 1906 'Een economisch programma voor de Vlaamse Beweging' publiceerde. Hij kreeg na de Eerste Wereldoorlog navolging bij onder andere Herman Vos, Robert Van Genechten en Gaston Eyskens. Het idee van een eigen Vlaamse economie ontstond echter al aan het einde van de 19de eeuw als reactie op de uitbuiting en kolonisatie van Vlaanderen door de Franstaligen.

Deze diepgravende studie van bijna 1000 blz. wil aantonen hoe economisch nationalisme in de eerste plaats neerkwam op nationalisme met economische middelen.

Greep naar de markt. De sociaal-economische agenda van de Vlaamse Beweging en haar ideologische versplintering tijdens het interbellum.

Olivier Boehme
Lannoo/Campus, 2008.
986 blz.
34,95 euro

Hoe politieke correctheid het debat vergiftigt

Philip Claeys

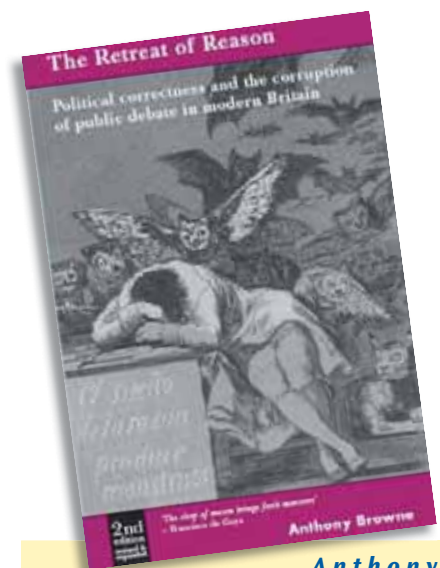
Anthony Browne is de Europa-correspondent van de Britse krant *The Times* in Brussel, en schreef voor de rechtse denktank Civitas een stevig pamflet tegen de heersende sfeer van politieke correctheid. Waar de PC-ideologie oorspronkelijk nog een positieve kant had - de emancipatie van sommige minderheidsgroepen - is de zaak nu helemaal negatief doorgeslagen. De politieke correctheid is de dominante ideologie geworden en bepaalt de parameters voor elk debat. Vandaag is het een hinderpaal geworden voor sociale vooruitgang, een bedreiging voor de samenleving. Door de inperking van het recht op vrije meningsuiting kunnen een aantal problemen niet meer genoemd, laat staan aangepakt en opgelost worden.

Browne geeft voorbeelden van de manier waarop (vermeend) achtergestelde groepen een slachtoffercultuur aangepaakt wordt, in plaats van aangemoedigd om zelf hun verantwoordelijkheid te nemen. Ook toont hij aan hoe goed bedoelde initi-

atieven het tegenovergestelde effect sorteren wanneer er taboes in het spel zijn. Zo heeft men in Groot-Brittannië een bewustmakingscampagne gevoerd nadat gebleken was dat het aantal HIV-besmettingen bij homoseksuelen fors was toegenomen. Het probleem situeerde zich echter bijna uitsluitend bij Afrikaanse immigranten of mensen die met hen in contact waren gekomen. Dat mocht natuurlijk niet vermeld worden (stigmatisering!), zodat de campagne volledig haar doel miste.

De auteur klaagt de aantasting van het recht op vrije meningsuiting aan, en citeert onder meer het proces tegen het Vlaams Blok als één van de vele voorbeelden hoe de vrijheid wordt geofferd op het altaar van de politieke correctheid.

Browne is van mening dat de PC-ideologie kan verslagen worden, omdat het uiteindelijk een typisch product is van hoge westerse welvaart. Eens het slechter begint te gaan, komt de politieke correctheid onder zware druk van de realiteit te staan.

Anthony Browne, *The retreat of reason. Political correctness and the corruption of public debate in modern Britain*, The Institute for the Study of Civil Society (Civitas), 2006. ISBN-10 1-903386-50-0.

Oktober 2009
Jaargang 5 Nr. 11

Verantw. uitgever:

Bruno Valkeniers, Madouplein 8/9 - 1210 Brussel

Hoofdredacteur: Philip Claeys

Redactiesecretaris: Frederik Pas

Redactiemedewerker: Ann De prins

Opmaak: Guido Schuermans

Redactieraad:

Joris Van Hautthem, Wim Wienen, Monika Persoons,
Marc Joris, Ludo Leen, Koen Dillen, Jan Lievens,
Steven Creyelman, Wim Van Dijk, Dirk De Smedt
Werner Somers, Wim Van Osselaer, Stijn Hiers,
Evert Hardeman, Tomas Verachttert.

Redactie: Tel. 02/219.60.09

Fax redactie: 02/219.72.74

Illustraties: Fré

Foto's: Marcel Steeman, Ben Bessemans

Vlaams Belang Internet:

<http://www.vlaamsbelang.org>

E-post: info@vlaamsbelang.org

Vlaams Belang Jongeren Internet:

<http://www.vbj.org>

E-post: info@vbj.org

E-post redactie:

vlaamsbelangmagazine@vlaamsbelang.org

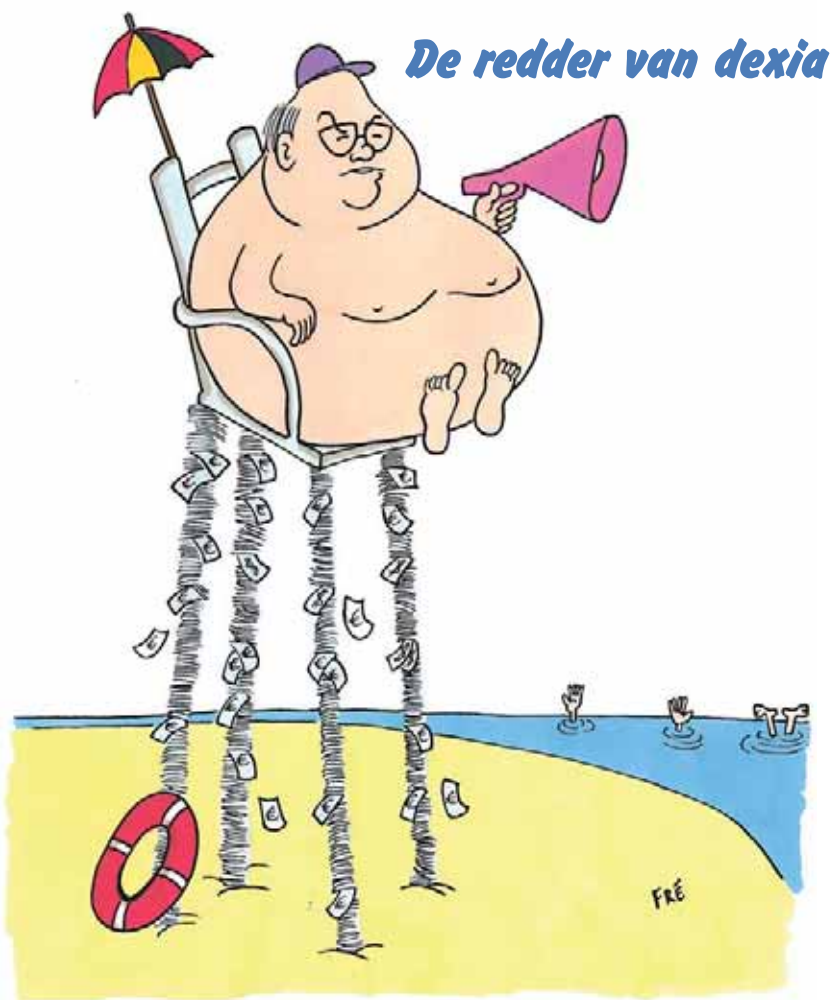
Nationaal secretariaat:

Madouplein 8/9 - 1210 Brussel

Oplage: 26.000

Abonnement 1 jaar: € 9

Bank: 320-0808816-03 - Vl. Belang-nationaal

Lidgeld 2009

Alle leden ontvingen voor enkele weken een uitnodiging om hun lidmaatschap voor 2009 te hernieuwen.

Mogen wij verzoeken de lidgelden vóór 1 december over te schrijven op rekening 320-0808816-03 en dit bij voorkeur met het overschrijvingsformulier dat men ontving. Gelieve bij betaling via telefoon- of internetbankieren exact dezelfde mededeling te gebruiken als deze vermeld op het ontvangen overschrijvingsformulier.

Vriendelijk verzoek om bij betaling voor meerdere leden van één gezin, in het mededelingenvak alle lidnummers te vermelden zodat het duidelijk is voor wie u betaalt!

Nieuwe leden die lid werden NA 1 juni 2008 krijgen het lidmaatschap 2009 gratis aangeboden en ontvingen geen uitnodiging om het hun lidmaatschap te hernieuwen.

De gratis lidkaarten worden verzonden in de loop van de maand januari 2009.

Mogen we tevens alle lezers verzoeken ons tijdig en bij voorkeur schriftelijk op de hoogte te brengen van een aanstaande adreswijziging? Per fax graag naar 02/219.72.56 of via e-post naar ledenadministratie@vlaamsbelang.org.

Nieuwe nationale webstek

VLAAMS BELANG

[Start](#)
[Contact](#)
[Zoeken](#)
[Lid worden](#)

[Fr](#)
[En](#)
[De](#)
21 oktober 2008 - 16.11u

[actualiteit](#)
[programma](#)
[structuur](#)
[diensten](#)
[publicaties](#)
[webwinkel](#)
[kalender](#)
[in beeld](#)
[andere sites](#)

[... Frank Vanhecke trekt Europese lijst ...](#)
[Guy Leterme](#)

Actualiteit

Dewael staat voor paal

18.10 - Het ziet er naar uit dat de geruchtmakende affaire aan de politietop op een sissier zal aflopen. "Binnen twee weken neemt politiechef Fernand Koekelberg zijn secretaresses Sylvie Ricour en Anja Savonet weer in dienst op zijn kabinet. Zij hebben niets misdaan en de politiebaas zal hen in ere herstellen." Dat zei Mil Luyten, woordvoerder van de socialistische vakbond ACOD, eerder deze week. "We stappen bovendien ook naar de Raad van State om hen opnieuw hun weddeschaal in categorie A te geven", luidt het verder in de bizarre steunbetuiging van de vakbond. Intussen floot de Raad van State de schorsing van Luc Closset terug. ... | [Lees meer](#)

Meest gelezen

1. "Lastige Marokkan...
2. Keulen speelt Pon...
3. Niet naar de cel...
4. "Gemeenschapsdial...

"Geen collectief Belgisch bew ..."

21.10.2008 [Lees meer](#)

- 21.10.2008 Julius Caesar, Dewael en Brutus
- 21.10.2008 Vrijpraak voor Abou Jahjah
- 21.10.2008 "De dood van een scheldwoord"

→ Wat is er nog nieuw op deze webstek?

Stop het geknoei!
VLAANDEREN
OP EIGEN
KRACHT

COLUMN: 'Lafheid en hypocrisie'

IN BEELD: Campagne 'Op eigen kracht!'

www.vlaamsbelang.org

HEMIG

BVBA

Centrale Verwarming
Nieuwbouw, en renovatie
Gasolie, Gas, en vaste brandstoffen
Onderhoud en herstellingen
Controle stookolietanks
Gehabiteerd-Gasinstallateur

Invoerder van Atmos
Hout vergassingsketels
Pellet ketels
Combiketels hout - Pellets
Combiketels Hout - Gasolie
Hout - Gas

Sanitair
Nieuwbouw, en renovatie
Totale badkamerrenovatie

Klaverstraat 1, 2520 Emblem
Tel. 03 475 94 77 • GSM 0473 66 04 13 • Fax 03 475 94 79
info@hemig.be • www.hemig.be

Zondag 9 november 2008

30 jaar

Vlaams Belang Berchem

om 13.00u receptie (met hapjes, drankjes en feestelijke verjaardagstaart)

gast sprekers: **JAN PENRIS**
en **BRUNO VALKENIERS**

zaal Rubens, Statiestraat 175 Berchem
(op 30 meter van Station Berchem)

om 17.30u begeleide wandeling door de "belle époque" van Berchem

AVONDFEEST: om 18.30u rijkelijk warm en koud buffet, feestrede Filip Dewinter

Tombola met hoogstaande prijzen
Gelegenheid tot dans, live zanger, ...

Avondfeest: 30 euro (rekeningnr: 979-6176898-40)
Info en inschrijving: Jean Goris 0475/455.735

AANLEG-ONDERHOUD
van tuinen

RENOVATIE/SNOELwerken

BOOMVERZORGING

CREATIEVE TUINONTWERPEN

TE HUUR:

PROFESSIONELE HOUTKLIEVER

Tel /Fax: 03/383 05 28

GSM: 0486/10 15 43

hans.couttenye@skynet.be

Traiteur Service Sigrid
Koken bij u thuis of op locatie

- Recepties
- Buffetten
- Communiefeesten
- Levering aan huis
- Totale feestverzorging

Voor ieders budget!

Tel.: 03/383.05.28

traiteursigrid@hotmail.com

GSM.:0485/73.08.18

BTW:BE 863-236-355

RAMEN EN DEUREN
IN PVC - HOUT EN ALUMINIUM

VERANDAS, ZONNEWERING
EN ZONNETENTEN

CARPORTS &
GARAGEPOORTEN

GRATIS BEZOEK AAN HUIS EN
GRATIS PRIJSOFFERTE

-10% VOOR LEDEN - 0497/90 95 61

WEBBREEZER SOLUTIONS

Een webstek voor uw afdeling
zonder enige technische kennis?

Webbreezer Solutions bvba • Ballestraat 33 • 8000 Brugge • info@webbreezersolutions.be

Algemene schilderwerken

- Renoveren en schilderen van oude eiken keukens
- Vrijblijvend prijsofferte*

Veerle MENDONCK

Tel. 03/321.01.88

Gsm 0478/31.07.92

HAZELNOOT SPECIALITEITEN

Natuurproducten uit onze regio's op ambachtelijke manier bereid:
Oa. likeuren en jenever, choco, pasta's, hele en gebroken noten.
Groot- en kleinhandel

Itegebann 196, 2590 Berlaar
tel : 03 / 482.22.89 na 19:00
GSM : 0476 68 49 92
e-mail : de.branding@yahoo.com

GEVELRENOVATIE
ALLE DAKWERKEN
ALLE KARWEIEN
RENOVATIES

EERLIJKE PRIJS VOOR KWALITEITSWERK

Bert Segers

0497/90 95 61

INDUSTRIE VAN LANGENDONCK C.

Reinigen en Buiten dienst stellen
van ondergrondse mazouttanks

Volgens OVAM VLAR II

Afgeleverd met attest

Afbraak van Tanks
en constructie

Tel 03/321 92 24 Fax 03/322 42 37

OVAM-ERKENNING 8628 / E3446

DONDERDAG 6 NOVEMBER

LIER. Gespreksavond met B. Debie in 't Schaeckbert, Zimmerplein om 20u. Org.: VBJ Lier-Koningshooikt. Inl.: O. Peeters, 0485/16.26.15.

ZATERDAG 8 NOVEMBER

MOERBEKE. Eetfestijn met B. Valkeniers in zaal Galaxy, Statiestr. 1 om 19u. Inl.: E. Coupé, 09/346.64.89.

ZONDAG 9 NOVEMBER

IEPER. Sint-Maartensfeestje. Inl.: N. Six, 0479/30.41.01.

BERCHEM. Viering 30 jaar VB Berchem met J. Penris, B. Valkeniers en F. Dewinter in Zaal Rubens, Statiestr. 175 om 13u. Inl.: J. Goris, 0475/45.57.35.

DINSdag 11 NOVEMBER

STEKENE. Ontmoetingsdag 'Het Belgische Ongeluk' met W. Somers, R. De Bont, K. Van Overmeire en B. Pas in OC Boudelo, Klein-Sinaai om 14u. Inl.: R. De Boever, 03/789.25.02.

VRIJDAG 14 NOVEMBER

LOVENDEGEM. Kaarting in Café Casino, Grote Baan 228 om 19u. Inl.: G. Neirynck, 0475/55.67.88.

SINT-KATELIJNE-WAVER. Kaas- en wijnavond met G. Annemans in Parochiecentrum, Markt om 20u. Inl.: Regiosecr., 015/41.18.48.

ZATERDAG 15 NOVEMBER

ASSE. Eetfestijn in zaal Toverfluit, Gemeenteplein. Inl.: C. Van Bael, 0476/27.61.59.

TREMELO. Eetdag in zaal Paloma, Schriekbaan 41 van 18 tot 21u. Inl.: F. Strackx, 016/53.21.49.

ZELE. Eetfestijn 'Warme beenhosp' met B. Valkeniers in zaal New Garden, Gentsestwg. om 19u. Inl.: B. Kesteleyn, 0496/86.48.63.

KONTICH. Jaarlijks afdelingsfeest met etentje onder het motto 'Een bom onder het vorstendom' in zaal Berkenhof, Ferd. Maesstr., Waarloos om 19u. Inl.: W. Van Echelpoel, 0475/23.37.77.

TORHOUT. 5de herfstfeest met S. Sintobin in Rozenveld, Rozenveldstr. 2 om 19.30u. Inl.: K. Bruneel, 0486/92.61.05.

GENT. Gespreksavond 'Tussen keizer en ijzer'. Van de Frontbeweging en het Activisme trekken we het spoor naar 208. met J. Vanslambrouck en F. Van den Eynde met aansluitend zangstonde begeleid door J. Janssens in lokaal 'Willen is kunnen', St-Coletastr. 21 om 20u. Org.: Voorpost Gent en IJzerwake Oost-Vlaanderen.

ZONDAG 16 NOVEMBER

BORGERHOUT. Dessertennamiddag 'Een zoetje en een zoutje' met J. Demol in zaal Gietschotel, Lode Van Berkenlaan 179 om 14u. Inl.: J. Laureyssens, 0478/33.79.04.

ZATERDAG 22 NOVEMBER

KAMPENHOUT. Pastafestijn in parochiezaal, Bogaertstr., Nederokkerzeel van 11.30 tot 21u. Inl.: M. Fannes, 016/65.52.88.

HAM. Eetdag in zaal Kristoffelheem, Schoolstr. 10 om 16u. Inl.: J. Cluysen, 0475/37.46.52.

WILLEBROEK. Goulashavond in chalet De Schobbejak, Acacialei 37A om 18.30u. Inl.: K. Eeraerts, 0476/40.64.30.

KORTEMARK. Gespreksavond met B. Valkeniers en F. Vanhecke in OC Hemelsdale, Vladslostr. 9, Werken om 20.30u. Inl.: B. Everaert, 0475/87.47.55.

ZONDAG 23 NOVEMBER

LEBBEKE. Eetfestijn in parochiezaal Heilig Kruis, Lange Minnestr. 55 (naast de kerk) van 11.30 tot 15u. Inl.: G. Buggenhout, 0478/97.08.08.

DINSdag 25 NOVEMBER

BONHEIDEN. Gespreksavond met L. Van Nieuwenhuysen in Krankhoeve, Doelstr. om 20u. Inl.: M. Kubis, 015/33.76.96.

VRIJDAG 28 NOVEMBER

TERNAT. 3de kwis in parochiezaal St-Jozef, Dahlialaan 1, St-Katherina-Lombeek om 19.30u. Inl.: T. Schelfhout, 0476/62.92.09.

ZATERDAG 29 NOVEMBER

BOOM. Kip met frietavond met L. Van Nieuwenhuysen en H. Verreyt in Feestpaleis, Col. Silvertopstr. 13 om 18u. Inl.: H. Andréka, 03/294.55.26.

DEINZE. Eetfestijn met G. D'Haeseleer in OC De Rekkellinge, Delcroixlaan 1 om 19u. Inl.: L. Goe-minne, 09/388.86.48.

ZONDAG 30 NOVEMBER

VLETEREN. Hutsepot-namiddag in Manege Vleterranch, Kruisstr. 6 om 12u. Org.: VB Vleteren - Alveringem -Lo-Reninge. Inl.: M. Winderickx, 0475/23.34.45.

MECHELEN. Etentje in zaal Rerum Novarum, St-Lambertuslaan, Mui-zen van 12 tot 15.30u. Inl.: F. Creyelman, 0495/24.42.09.

RONSE. Sinterklaasfeest in zaal Klipe (achter de Klipekerk), Zon-nestr. om 15u. Inl.: P. Eerdeken, 0497/93.62.00.

VRIJDAG 5 DECEMBER

GENT. Bowling in Overpoort Bow-ling, Overpoortstr. 38 om 20u. Org.: VBJ Gent. Inl.: T. Veys, 0477/36.52.34.

WAREGEM. Boekvoorstelling met K. Van Overmeire in bovenzaal café 't Oud Gemeentehuis, Liebaardstr. 1, Desselgem om 20.30u. Inl.: D. Alyn, 0497/55.20.55.

ZATERDAG 6 DECEMBER

DILBEEK. Eetfestijn in zaal Solle-veld, Solleveldstr. 2, Sint-Martens-Bodegem van 17 tot 22u. Inl.: W. Jeanfils, 0477/82.28.95.

ZONDAG 7 DECEMBER

MIDDELKERKE. Aperitiefgesprek met M-R. Morel in zaal De Branding, Populierenlaan 35 om 10u. Inl.: Regi-osecr., 059/80.80.81.

VRIJDAG 12 DECEMBER

AFFLIGEM. 6de eetfestijn in Cul-tuurzaal Bellecoutercomplex, Bel-lestr. 99 (ingang langs Geertruide-baan) om 17u. Inl.: J. Vermoesen, 0486/30.83.72.

BRUGGE. Gespreksavond met B. Valkeniers in zaal 't Leitje, 't Leitje 35, Assebroek om 20u. Org.: VVB. Inl.: P. Devriendt, 0494/27.03.72.

ZATERDAG 13 DECEMBER

IEPER. Bezoek kerstmarkt in Aken. Opstapplaatsen in Ieper (station) en Beselare (oprit autosnelweg). Inl.: Regiosecr., 057/44.62.10.

TIENEN. Bezoek aan de Kerstmarkt in Bochum Inl.: B. Canderbeek, 0476/20.63.07.

VRIJDAG 19 DECEMBER

MECHELEN. Stand op de kerstmarkt op Grote Markt. Inl.: F. Creyelman, 0495/24.42.09.

KORTRIJK. Bowlingavond om 20u. Org.: VBJ Regio Kortrijk. Inl.: V. Ver-hey, 0493/76.45.88.

ZATERDAG 20 DECEMBER

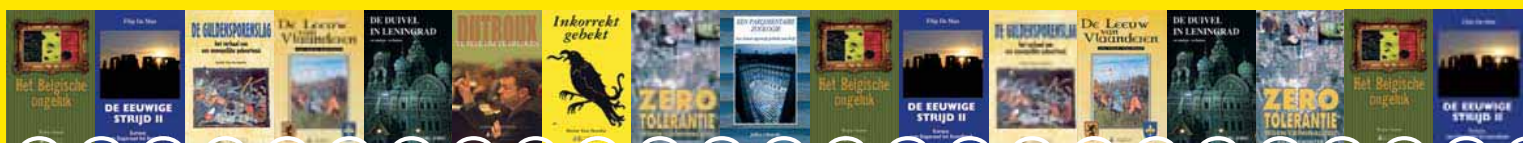
MECHELEN. Stand op de kerstmarkt op Grote Markt. Inl.: F. Creyelman, 0495/24.42.09.

LOVENDEGEM. Winterwende - Hutsepotavond in café Family, Kas-teeldreef 14 om 19u. Inl.: G. Neirynck, 0475/55.67.88.

ZONDAG 21 DECEMBER

MECHELEN. Stand op de kerstmarkt op Grote Markt. Inl.: F. Creyelman, 0495/24.42.09.

HAALERT. Kerstfeest in The New Elegast, Bruulstr. 3 van 14 tot 18u. Inl.: M. Provost, 0472/98.64.62.

*“Wanneer ik een beetje geld heb, koop ik me daarvan boeken.
Wanneer er dan nog wat over is, koop ik eten en kledij.”*

Erasmus

Hier komt het oud Sint-Jorisgild - deel 2
door Wim Van Dijk

In het langverwachte tweede deel van 'Hier komt het oud Sint-Jorisgild' schildert Wim Van Dijk een kroniek van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) van 1991 tot en met 2006.

€ 12.50

Leven met de islam?
door Jan Veulemans

Kempisch auteur Jan Veulemans bekijkt de islamisering van Europa en vraagt zich af of er te leven valt met de islam.

€ 5 • 96 blz.

**Vlaanderen onafhankelijk.
Hoe moet dat dan?**
door Karim Van Overmeire

De auteur geeft een antwoord op 30 vragen in verband met Vlaamse onafhankelijkheid. Hij kijkt daarbij naar drie vergelijkbare situaties in Noorwegen-Zweden, Tsjecho-Slovakije en Servië-Montenegro. Ook het 'eeuwige probleem' Brussel wordt niet uit de weg gegaan. Met een ontwerp van grondwet voor het onafhankelijke Vlaanderen krijgt men een idee hoe dat Vlaanderen er uit kan zien.

€ 1 • 240 blz. - pocketversie

Operatie Vlaamse onafhankelijkheid
Door Gerolf Annemans

Verslagboek van de evaluatiedag 'Volk, word staat' van 24 november 2007 in het Federale Parlement. Hierin wordt de vermeende Belgische meerwaarde en een eventuele staatshervorming getoetst aan de bevoegdheidsoverdrachten en de fiscale autonomie. Brussel en de Vlaamse Rand worden eveneens diepgaand behandeld.

€ 10 • 210 blz.

Bestellen kan via:

0472 603 552 • bestellen@uitgeverijegmont.be

Een volledig overzicht van ons boekenaanbod vindt u op:

www.uitgeverijegmont.be

**UITGEVERIJ
EGMONT**

MADOUPLEIN 8 BUS 2
1210 BRUSSEL

